

DET STORA AVFALLET

HOLGER
NILSSON

DET
STORA
AVFALLET

DET STORA AVFALLET
Holger Nilsson

Copyright © 2021 författaren
Utgiven av Semnos förlag, Värnamo
Tryck: Danmark, 2021
ISBN: 978-91-89290-36-5

INNEHÅLL

FÖRORD	7
1 AVFALL.....	9
2 ALLVARLIGA BUDSKAP	13
3 AVFALLET I VÅR TID	21
4 KOMPROMISSANDETS VÄG	31
5 EN AVGÖRANDE FÖRÄNDRING	37
6 KATOLSKA LÄRORS UPPKOMST	45
7 HUR UPPSTOD PÅVEÄMBETET?.....	59
8 PÅVENS OFELBARHET?.....	67
9 DEN NUVARANDE PÅVEN.....	75
10 BABYLON OCH SKÖKAN.....	81
11 ANTIKRIST OCH SKÖKAN	93
12 ANTIKRISTS TID.....	99
13 VART ÄR VI PÅ VÄG?	107
14 INFÖR SLUTET.....	113
15 DEN STORE LEDAREN.....	119
16 SLUTMÅLET FÖR ANTIKRIST	127
17 BRUD ELLER SKÖKA?.....	137
EFTERORD	143

FÖRORD

AVFALL. Hur kan man skriva en bok om detta? Ska vi inte skriva om det som är positivt? Det är väl viktigare och mer uppbyggligt? Så kanske en del resonerar.

Men att denna bok handlar om avfall beror uteslutande på att Bibeln talar en hel del om detta. Dessutom är det profetiskt förutsagt att det blir ett stort avfall i slutet av den kristna församlingens tid på jorden. Utifrån detta perspektiv är det *väl* motiverat att en bok skrivs om avfall. Ja, det är inte bara motiverat, det är mer av en tvingande nödvändighet, eftersom om man inte är medveten om avfallet i vår tid så kan man riskera att dras in i det.

Genom att vara medvetna om att vi lever i en avfallstid kan många bli räddade från att dras med i detta avfall. Om denna bok därför kan hjälpa människor att undgå avfallets faror – då är boken mer än väl motiverad.

Holger Nilsson

1

AVFALL

EN BOK OM AVFALL – är en sådan värd att läsa? Så kanske en del tänker som har denna bok i sina händer. Det finns många böcker som tar upp olika sidor av det kristna livet och stimulerar den andliga utvecklingen, och det är bra. Däremot kan det vara svårare att hitta böcker som tar upp det som kallas för avfall. Just därför är det viktigt att det tomrummet fylls.

Det är nämligen så, att när man går igenom de 66 böcker som Bibeln består av, så hittar man mycket som tar upp det avfall från Guds vägar som skett rum genom historien. Bibeln tar inte enbart upp det historiska avfallet, utan visar också klart att avfallet kommer att nå sin kulmen vid en viss tid. Den tiden inträffar då tillvaron på jorden närmar sig sitt slut.

Det finns mycket att skriva om detta; tydliga tecken som visar på att vi redan nu är inne i den yttersta tiden, vilket Bibeln beskrivit på förhand. Mot den bakgrunden är det nödvändigt att rikta strålkastarljuset också på den mörka fläck som vi kallar för avfall. Guds ljus avslöjar avfallet och få människor att undvika att avfalla.

Guds Ord varnar för att många människor kommer att

bli bedragna innan Jesus kommer tillbaka. Jesus har själv uppenbarat detta, då hans lärjungar ville få veta mer om vad som ska utmärka den tid då Jesus ska komma åter. Det första som Jesus då säger är detta: ”Se till att ingen bedrar er” (Matt. 24:4).

Det kommer alltså att finnas en risk för att bli bedragen, även för den som har en kristen bekännelse. Att föras bort från den innerliga gemenskapen till Frälsaren till något annat, det är ett uttryck för avfall. Detta är naturligtvis inget som Gud önskar ska ske och därför ger också Jesus denna varning för att rädda människor. Vi kan inte göra något mer klokt än att lyssna på vad Jesus säger och ta hans varning på allvar.

Det är just ett allvar som det handlar om, ty inget kan vara mer allvarligt än att komma bort från gemenskapen med Jesus, Frälsaren. Det är också här själva avfallet kan äga rum, nämligen hos dem som äger tron på Jesus. Andra människor som inte har denna tro, kan inte avfalla i den bemärkelsen att man inte kan falla ifrån en ställning, som man inte har. Därför är det bara de troende som kan vara med om att drabbas av avfall, de kan falla ifrån det som det liv som de en gång fick.

Det finns ett ord som är en hemsk beteckning och det är ordet ”avfälling”. Det är knappast att man som kristen vill använda detta ord. Det är så förknippat med sorg att den som en gång hade ljuset, har återvänt till mörkret. Naturligtvis ska säga att vi inte ska döma människor som avfällingar, den slutligen och enda rättvisa domen över en människas liv, den har ännu inte ägt rum.

Det är ändå inte så att vi kan undgå ordet ”avfälling”, därför att det är så att en troende kan hamna i avfall och komma bort från livet i Gud, man blir då en avfälling.

Även om vi inte använder detta uttryck så mycket i vår tid, är det ändå så att det är en beteckning som förekommit i kyrkans historia. Det finns faktiskt en högt uppsatt person som blivit känd som avfalling, han är känd som ”Julianus avfallingen”. Han var som ung prins döpt och uppfostrad i kristen anda, men lämnade senare den kristna tron.

När det gäller att falla bort från gemenskapen med Gud så är det första exemplet i Bibeln det syndafall som Adam och Eva föll i med så förödande konsekvenser. Det står fram som urexemplet på avfall. Sedan dessa är historien fylld med andra exempel av enskilda, men också hur ett folk kan drabbas av avfall. Det är bara att läsa Israels historia i Gamla Testamentet så ser vi att det var tider då avfall var förhärskande bland detta folk. I Nya Testamentet ges exempel på detta folks avfall, det framställs där som ett varnande exempel: ”Det som hände dem har blivit ett varnande exempel för oss, för att vi inte ska ha begär till det onda som de hade” (1 Kor. 10:6).

Avfallet från gudsgemenskap är alltså här framställt som en varning för oss alla att inte hamna i det. Med tanke på att det är så, finner vi verkligen en anledning till att stanna upp och undervisa om avfall. Genom att göra det kan människor räddas undan detta mest sorgliga som kan hända – att gemenskapen med Gud bryts på grund av man hamnat i ett avfall från Honom.

Det som orsakar att gudsgemenskapen bryts är synden. Därför är det också något som behöver undervisas om eftersom det är den som bryter gemenskapen med Gud. Det är så att varken synd eller avfall är några populära begrepp att predika om, men likväl är det nödvändigt för vårt bästa. Att inte tala

om detta är att göra människor en björntjänst, inte att vara dem behjälpliga genom att undgå förkunnelse om den realitet som finns på det andliga området.

När detta är sagt har vi alltså kunnat konstatera att en undervisning om avfall är högst motiverad. Det kan också sägas att det är av omsorg som man lyfter fram även detta område i förkunnelsen. Det görs för att man ska var observant på avfallet som en verklig fara och att i förebyggande syfte tala och varna för detta, det kan bli till räddning.

Vi behöver också kunna se skillnaden mellan fall och avfall. Man kan som kristen falla, men att resa sig från det är en möjlighet genom att man ångar sig. Gud har gett ett välsignat löfte till alla som har fallit: "Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet" (1 Joh. 1:9).

Villkoret är alltså att bekänna sin synd. Det handlar inte om att ursäkta sig själv, eller komma med ursäkter att på grund av det ena eller det andra. Det är inte heller en framkomlig väg att försöka överskyla synder eller skylla ifrån sig. Men har man fallit och bekänner detta inför Gud får man förlåtelse genom Jesu försoning, man blir renade och förlåten, som det sägs i den citerade versen. Villkoret för detta är det som sägs i inledningen: "Om vi bekänna..." Alltså ingen kan tvingas till detta men vägen visas genom det inledande ordet "Om", som visar på möjligheten till upprättelse från fall.

2

ALLVARLIGA BUDSKAP

I DET INLEDANDE KAPITLET snuddade vi vid hur Gamla testamentet beskriver många beklagliga exempel på avfall i Israels historia. Nu ska vi gå vidare till de första kristnas historia, vilken beskrivs i Nya testamentet. Där kan vi finna att många församlingar bildades och utgjorde en gemenskap, där de nykristna kunde växa till i liv och lära. Paulus var med och grundade församlingar men han levde med den smärtsamma föranningen att dessa skulle komma att utsättas för människor, som skulle försöka leda de troende bort från den sunda läran och in i avfall.

Vi kan se Paulus oro över detta då han tar avsked av de ledande i församlingen i Efesos: ”Ge akt på er själva och hela den hjord där den helige Ande har satt er som ledare, till att vara herdar för Guds församling som han har köpt med sitt eget blod. Jag vet att när jag lämnat er ska rovlystna vargar tränga in bland er, och de kommer inte att skona hjorden. Ja, bland er själva ska män träda fram som förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida” (Apg. 20:28–30).

Denna varning av Paulus gavs i förebyggande syfte så att församlingen skulle vara observant på vilka faror som fanns. Som

övergripande herde för församlingen i Efesos hade Paulus omsorg om varje enskilt "får" i denna hjord. Denna omsorg är något som alla församlingsherdar måste ha, det ingår i herde/pastorstjänsten.

Att ha den uppgiften innebär att vara vaksam över de troende som varje lokal pastor har anförtrotts. Utifrån den position en pastor har, kan man också säga att han är en väktare över hjorden/församlingen. Bilden refererar till herdar som har sina boskapshjordar att vaka över och måste se till att dessa inte blir utsatta för angrepp.

Det är naivt och oansvarigt att ha en nonchalant inställning på detta område och mena att det inte finns några faror för de troende i olika församlingar. Nu ser vi att det fanns faror i den första kristna tiden och farorna är inte mindre i vår tid. Därför är Paulus förmaning om vaksamhet lika aktuell vår tid.

Det är inte bara enskilda som kan avfalla i tro och liv, risken finns också att praktiskt taget hela församlingar kan göra det. Vi finner exempel på detta i Uppenbarelseboken där Överherden själv (Jesus) talar på detta sätt till församlingen i Efesos: "Kom därför ihåg varifrån du har fallit, och vänd om och gör dina första gärningar. Annars, om du inte vänder om, kommer jag till dig och flyttar din ljusstake från dess plats" (Upp. 2:5).

Jesus talar här till samma församling som Paulus framförde varningar till i sitt avskedstal, som vi citerade från i inledningen till detta kapitel. Församlingen i Efesos hade under dess första tid varit mycket brinnande och radikal i sin uppgörelse med det gamla livet. Om detta kan vi läsa i kapitel 19 i Apostlagärningarna. En av följderna som deras omvändelse fick, var att man vände om från det liv man tidigare hade levt i andligt mörker. Sedan de blivit kristna brände upp de ockulta böcker som man hade,

eftersom de hade mött ljuset och förstått att det inte är förenligt med mörkret.

Därför är det så tragiskt att man redan efter några årtionden hade tappat den hänförelse och kärlek, de hade i början, vilket Jesus kritiserar dem för i den citerade versen. Han manar till omvändelse och varnar för konsekvenserna om de inte gjorde det.

Vi kanske nöjer oss med att läsa om församlingen i Efesos och beklaga den tragiska utveckling som den församlingen upplevde. Det måste också leda till att vi rannsakar oss, när det gäller den utveckling som många församlingar idag genomgår. Om utvecklingen är att en församling blivit mer hängiven, så är det en välsignelse. Men kanske det i stället är en utveckling åt andra hållet, där andlig försoffning och likgiltighet har trängt in och dominerar atmosfären?

Vi behöver profetröster i vår tid som med klarsyn och skärpa kan avslöja hur det andliga tillståndet verkligen är. En sådan profetröst var på sin tid Emil Gustafson (1862-1900). Hans genomträngande profetiska blick fick honom att reagera och med avslöjande ord beskriva hur det kan vara i en församling. Vi ska här citera ur hans bok *Dova klockljud*, en bok som är en profetisk basunstöt och nyttig att läsa även i vår tid:

”Det livlösa allvaret besvarar Andens röst med ett ihåligt eko. Inte ett hjärta röres till ånger och tillbedjan, ingen hand lyftes för att svära Herren trohet. Ack, det är en vitmenad grav med andligen döda människor! Det har gått steg för steg; döden smög sig obemärkt in på livet, och deras likbegängelse var en sorgeakt, som ingen mer än evigheten bevittnade. När eller hur de har dött, vet vi inte, men vad vi vet, det är att de ej är, vad de har varit. Allt rör sig uti en kall, livlös form. De kan

visa fanor och standar, som de tagit i striden, men hjältarna – ? De är döda! Den brinnande hänförelsens eld är släckt, den allt offrande kärleken är död, och den helhjärtade hängivenheten ligger på pliktens kalla bår.

Då livsgemenskapen med Herren är avskuren, liknar man en vagn, som blivit avkopplad från ett framilande bantåg. Den ilar fram i sitt rätta spår, satt i rörelse av den kraft med vilken den stod i förbindelse, när den gick ut från den första stationen. Det kan sägas om många, att de började väl och fortsatte väl en tid men blev alltmer loja, ytliga och världsliga. De vet inte av några syndafall; men om de vill, vet de om en lyckligare tid i sitt kristliga liv. De har satts i rörelse och de går – hur länge? Ja, det vet vi inte. De talar, de sjunger, de arbetar, de lider. Det ser ut, som om de levde, men – ve, ack ve!

Jag ser en, hand skriva i bokstäver av eld: 'Du har det namnet! om dig, att du lever, men du är död'." Slut citat.

Vi kan inte påstå att dessa ord är mindre aktuella i vår tid. Därför ska vi inte skaka av oss allvarliga och rannsakande budskap. Nej, tvärtom behöver vi mer än någonsin sådana varningar för att vi ska vakna upp. Vi behöver tänka på vad det välstånd och den materialism som råder i vårt land har lett till, det kan ha påverkat det andliga livet på ett negativt sätt. Om så är fallet behöver vi väckas över det och det är också något som Herren längtar efter.

Ett sådant väckelsebudskap var det som den amerikanske profeten David Wilkerson framförde, då denne besökte Sverige 2004. Wilkersons besök blev mycket omtalat, vilket berodde på att han fick ett tilltal från Herren som han förmedlade i Filadelfiakyrkan i Stockholm.

Vi ska här återge en del av vad Wilkerson framförde:

”Herren talade: ’Jag har en kontrovers med den evangeliska kyrkan i Sverige.’ ’Vad betydde det?’ frågade jag. ’Vad har det med mig att göra? Jag vet ju ingenting om den svenska evangeliska kyrkan. När jag talar om den evangeliska kyrkan, menar jag den lutherska kyrkan, pingstkyrkan, baptister, frälsningsarmén; alla evangeliska kyrkor. Gud talade till mitt hjärta: ’Jag har en kontrovers med den evangeliska kyrkan i Sverige och Skandinavien.’ ’Herre, vad vill du att jag ska göra åt det? Jag vet inte vad din konflikt är. Jag har redan valt mitt budskap’. Herren sa: ’Du ska profetera.’

Wilkerson fortsätter längre fram i sin predikan: ”Den kontrovers Gud har med den evangeliska kyrkan är ett problem, som kan sägas med ett enda ord. Jag ger er det som Gud gav det till mig, ett enda ord: ’apati’. Herren sa: ’Jag kan inte gå med er, jag kan inte göra vad jag vill göra, trots bön om väckelse, trots allt detta. Jag ser apati’, säger Herren. ’Jag ser bara apati.’” Wilkerson sa vidare: ”Jag vet inte om detta av mig själv. Det finns ingen som har sagt det ordet om kyrkan i Sverige till mig. Jag säger det här, och jag känner den helige Ande, och när jag känner den helige Ande så starkt i det här mötet, så säger jag: ’Hur kan jag säga ett sådant ord: apati?’

Gud säger: ’Säg vad jag talar om för dig. Jag ser deras hjärtan, det som du inte ser. Jag talar till hela den evangeliska kyrkan.’ Han sa: ’Jag ser hela min kyrka, som är min familj, de som ser på sekterna och villolärorna och ser på döda formella kyrkor och säger till dem med ett pekande finger: ’Ni har ett sken av gudsfruktan, men vill inte veta av dess kraft’. Men jag hör den helige Ande som säger med kärleksfull röst: ’Nej, det är inte så det är, det är ni min församling, min familj. Ni som är uppkallade efter mitt namn, ni

som är släkt med mig, ni församlingen i Sverige. Ni evangeliska kristna har kommit till denna punkt, där ni har sken av gudsfruktan, men ni har förlorat kraften, smörjelsen från den helige Ande, på grund av apati. Ni är tillfredsställda med att komma till Guds hus och liksom gå igenom programmet, formaliteterna och organisera och försöka att vinna makt och auktoritet i samhället. Ni har blivit toleranta och det Gud hör både från kyrkan och från samhällets toppar är: 'Vi är toleranta'.

'Nej', säger Gud, 'ni är ljumma. Ni accepterar att ni inte får tala emot homosexualitet från era talarstolar. Det finns ingen som böjer knä och i bönens kraft bryter ner dessa fästen. Det finns inga tårar, det finns ingen smärta, för ni evangeliska kristna, ni är så toleranta. Den helige Ande säger: 'Det är apati'."

Wilkerson talade vidare om hur den andliga bilden har förändrats: 'Mödrar som brukade gråta för sina barn, nu skrattar man framför tv:n i stället. En mor kommer till mig och gråter över sin son, därför att hans mormor som varit missionär i femtio år, en Sions moder, kommer hem från missionsfältet och sätter sig framför tv:n. Det här unga barnbarnet, pojken, älskade sin mormor. Han sa: 'Jag vill ha min mormors tro.' Han var då tonåring. Men den här missionären som kom hem, satt i veckor och månader framför tv:n och tittade. Hon satt där så länge så hon förlorade Guds härlighet, ingen mer bön, inte söka Gud längre, bara titta på tv.

Den här pojken skulle åka i väg till universitet, men innan han gav sig i väg böjde han sina knän framför sin mormors stol där framför tv:n och så sa han: 'Mormor, du var min hjälte, jag ville bli missionär, men om det slutar på det här sättet, om det ska sluta framför tv:n, utan eld och nöd för Herrens verk, då vill

jag inte ha något att göra med er Kristus och er religion'. Och han vände ryggen åt Gud och frälsningen.”

Wilkerson tillade: ”Receptet mot apati är nöd. Men det är inte många som vill höra det budskapet i församlingen. Vi vill inte gråta. Vi vill inte att profeten ska utforska våra hjärtans djup. Jag är så trött på att bara höra om väckelse, det är bara prat. Det betyder ingenting längre, för om vi verkligen ville ha väckelse, så skulle vi ha bönemöten i våra församlingar, det skulle vara en av de mest välbesökta av våra samlingar.” Slut citat från David Wilkersons predikan.

Det blev stor uppståndelse då detta budskap spreds genom inspelningar från detta möte. Har vi glömt bort allvaret i budskapet? Har vi sett en förändring av det andliga tillståndet, bort från apati till hänförelse? Vi måste nog rannsaka oss och konstatera att budskapet inte ledde till någon direkt förändring efter det att Wilkerson framburit det, trots att många fick del av det.

Det kanske rent av är så att det andliga tillståndet i stället har försämrats. Men Herrens vilja för sin församling i detta land finns kvar. Han vill förlossa oss från den andliga apatin så att vi blir skickliggjorda till att verka för Guds rike i vårt land.

Därför behöver vi bli påmindas om detta allvarliga budskap eftersom det är viktigt att det inte blir bortglömt, utan lyfts upp igen. Bara att detta budskap nu finns med i denna bok kan vara av största betydelse för att fler ska väckas och att vi får se en förändring i våra liv och församlingar. Herren önskar det.

3

AVFALLET I VÅR TID

VI HAR I FÖRRA KAPITLETS inledning kortfattat visat på att redan i den första kristna tiden skedde attacker för att vilseleda och avfall från tron var en fara mitt i ett starkt andligt skeende. Nu cirka 2 000 år senare står vi inför att avfallet från tron närmar sig sin kulmen. Denna boks avsikt är att belysa hur avfallet kommer att kulminera, ty det är mycket viktigt att vi förstår detta. Det hjälper oss att inse vad som håller på att ske och vad detta slutligen kommer att leda fram till. Om vi inte inser vad som är på gång blir vi lättare offer för de farliga tendenser till avfall som vi står inför och som kommer att fortsätta med allt större styrka. Vi har stöd i Guds ord för detta djärva påstående.

I min bok *Väckelserop till Guds folk* behandlade jag i ett av kapitlen avfallet och gav lite glimtar på vad detta består i. Men eftersom det är ett så stort ämne så är denna bok ett försök att tränger djupare in i denna allvarliga fråga. Jag återger här ett avsnitt av vad jag skrev om avfall i min tidigare bok.

Jag citerade då vad Paulus skriver om avfallet i den yttersta tiden och kommenterade det:

”Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram, fördärvets son” (2 Tess. 2:3).

Vi ser i denna vers att Antikrist kallas för ”fördärvets son”. Det är alltså en benämning på honom och den är talande, eftersom fördärv är vad Antikrist önskar åstadkomma.

”Vi citerar här något av vad Erik Bernspång skriver i sin kommentar *Första Tessalonikerbrevet, Andra Tessalonikerbrevet*. Här är en del av kommentaren till den vers vi just citerat:

”Laglöshetens människa’ fördärvets man, har trätt fram. Först måste något annat inträffa, innan Konungen kan komma tillbaka. Det nödvändiga förebudet till vår Herres Jesu Kristi tillkommelse är det stora och avgörande motståndet mot Gud och allt heligt. Avfallet som här nämns är inom teologin ofta kallat det stora avfallet. Det är inte bara fråga om en tid då många blir slappa i sin tro och likgiltiga i sitt förhållande till Gud. Det är fråga om ett fientligt motstånd, ett uppror mot Gud. Just uppror eller revolt mot Gud är innebörden i det grekiska ordet för avfallet.

Detta uppror mot Gud under ändens tid kan vi läsa om på många ställen i Nya Testamentet. Se till exempel Matt. 24:10–28, 1 Tim. 4:1–3, 2 Tim. 3:1–9 och 4:3–4. Uppenbarligen kommer Satan att sätta in all sin kraft i ett sista försök att ointetgöra Kristi rike. Ett studium av de anförda ställena visar tydligt att avfallet börjar i Kristi kyrka.” Slut citat.

Det är alltså inom kristenheten som avfallet från tron äger rum eller som Bernspång uttrycker det: ”Det börjar i Kristi kyrka”. Det är ett allvarligt budskap som vi på intet sätt kan ta lätt på. Vi behöver verkligen en andlig klarsyn så att vi kan se

det stora avfall som pågår i vår tid.

Att tiden före Jesu återkomst ska vara en mörk tid i den kristna församlingen, det finns det flera som har förutsett. Prästen Peter Fjellstedt (1802-1881) har en kommentar till versen i Luk. 12:37, där det sägs: ”Saliga är de tjänare som Herren finner vakna när han kommer.” Fjellstedts kommentar lyder: ”Vår Herre och Frälsare är uppfaren till himmelen, men han har lovat att komma igen; då han kommer är det natt i hans kyrka på jorden, men dem han finner vakande, då han kommer, vill han upphöja till himmelsk ära: de ska leva och regera med honom, upphöjas på hans tron och krönas med en oförgänglig krona.”

Fjellstedt beskriver här ett allvarligt scenario av ”natt i hans kyrka på jorden”, men också att de som förblir vakande ska upphöjas. Låt oss ta till oss maningen att vara vakande i denna avfallets tid!

Biskop Bo Giertz (1905-1998) skriver i *Förklaringar till Nya Testamentet* i en kommentar till 2 Tim. vers 1-9, följande: ”I den yttersta tiden blir det ett stort avfall. Det säger hela Nya Testamentet, från Jesu egna ord i evangelierna fram till Uppenbarelseboken.”

Även inom judendomen finns uppfattningen att ett avfall kommer att ske i den yttersta tiden. Så här skriver före detta universitetslektorn Leif Carlsson i sin kommentar till Tessaionikerbrevet, med titeln *I väntan på återkomsten*: ”Idén om ett avfall före historiens avslutning och upprättandet av gudsriket fanns i den samtida judendomen.”

Ole Hallesby (1879-1961), ett aktat och välkänt namn i kristenheten, skriver om avfallet på följande sätt: ”I alla hän-

delser kan vi inte i kyrkans långa historia påvisa något avfall som tillnärmelsevis kan mäta sig med det som vi nu upplever.”

Då Frälsningsarméns grundare William Booth (1829-1912) fick frågan hur han såg på den framtida andliga utvecklingen, så gav han följande kommentar: ”Religion utan den helige Ande – kristendom utan Kristus – förlåtelse utan omvändelse – frälsning utan pånyttfödelse – politik utan Gud – himmel utan helvete.” Det är en träffsäker beskrivning av hur utvecklingen har blivit på olika områden.

Det är viktigt att betrakta vår tid ur ett historiskt perspektiv. Det andliga avfallet började på allvar visa sig under 1800-talet och sedan dess har det blivit allt större, allteftersom tiden har gått, och aldrig förr har vi sett ett liknande avfall som i vår tid.

Den liberala teologin underminerar tron, bibelordet förringas och man sätter sig som domare över vad som kan tänkas vara Guds ord i Bibeln. Av statistik världen över framgår tydligt att de församlingar som har öppnat för liberalteologi minskar och går tillbaka, och vårt land är inget undantag från detta. Det är en tankeställare som borde få oss att inse att detta inte är någon framkomlig väg att slå in på.” Slut citat från min bok *Väckelserop till Guds folk*.

Det finns alltså klarsynta kristna som har förstått att ett avfall kommer att uppstå i den sista tiden och att detta är något som vi nu tydligt kan se. Bibelordet varnar starkt för avfallet i den yttersta tiden.

Ett mycket spritt profetiskt budskap genom predikaten Emanuel Minos innehåller också en varning för utvecklingen på det andliga området. Det profetiska budskapet, som egentligen var en profetisk syn som en kvinna från Valdres i Norge

delgav Minos på 1960-talet.

Denna syn har visat sig stämma på område efter område, också i fråga om hur hon beskrev avfallet. Vi återger här ett avsnitt från boken *Tag plats dörrarna stängs*, där Emanuel Minos bland annat återger vad kvinnan berättade för honom. Här tar vi enbart med den del där hon beskrev det förestående avfallet:

”Det blir ett avfall utan motstycke från sann och äkta kristendom. Bland de troende är ljumheten stor. De är inte längre öppna och mottagliga för rannsakande budskap. Folk vill inte gärna höra om synd och nåd, lag och evangelium, bot och bättring. Ett nytt slags förkunnelse övertar talarstolarna. Den handlar om att söka lycka, framgång och materiellt välstånd. Ett slags lyckoförkunnelse breder ut sig.

Kyrkorna börjar stå tomma. Samma sak med bönehusen och väckelselokalerna. De troende vill inte följa Jesus på den smala korsvägen. Underhållning, konst och kulturaktiviteter tar över mer och mer av den plats som upptogs av väckelse, nöd, ånger och bot.” Slut citat från Minos bok.

Med dessa ord beskrev den norska kvinnan hur det andliga tillståndet skulle vara i Nordens länder vid tiden för Jesu återkomst. När hon återgav beskrivningen för Emanuel Minos på 1960-talet var situationen en helt annan än den vi har nu.

På den tiden fanns det väckelsemöten och välbesökta bönemöten. Väckelseserier hölls som ibland kunde pågå flera veckor. Det rådde stor aktivitet bland Guds folk, vilket utgör en stark kontrast mot den situation som vi ser idag. Nu är det svårt att samla de troende till mer än en gudstjänst på söndag. Även då är det många gånger dålig uppslutning. Av antalet församlingsmedlemmar är det ofta inte ens hälften som deltar.

En del är naturligtvis äldre och sjuka och kan inte komma till församlingen. Men det finns många som skulle kunna delta, men som aldrig visar sig i församlingen man tillhör; är inte detta också ett tecken på avfall?

Vi kan inte blunda för att något allvarligt har hänt, när det gäller prioriteringen av Guds verk och det andliga livet. Det borde vara en tankeställare som skulle få oss att allvarligt fråga oss, vad det är som har inträffat. Kort sagt: Vi borde inse att vi lever i avfallstider och sträva efter att motverka den utvecklingen.

Om vi jämför med gångna tider, är det lätt att konstatera att skillnaden är stor på område efter område. Det är därför som det är viktigt att läsa väckelsehistoria, för att bli medveten om de stora förändringar som har ägt rum. Det är annars lätt att tro att det är ett gott och normalt andligt liv som vi idag ser i våra församlingar. Vi måste ha rätt jämförelsemall, inte jämföra med andra församlingar vi känner till, utan gå tillbaka till den tid då den helige Andes eld brann och stora skaror blev frälsta.

Genom att den liberala teologin trängt in så djupt i de kristna leden har ett avfall skett när det gäller tilliten och tron på bibelordet. Den klara lära som vi finner i Bibeln, har underminerats med ödesdigra konsekvenser.

Det är inte bara på lärans område som ett avfall har skett, utan också när det gäller hur det kristna livet praktiseras. Lära och liv hör nämligen samman. När det gäller kristen livsföring har det skett stora förändringar, i samma grad som när det gäller lära och förkunelse.

Det finns flera områden där ett sådant avfall är uppenbart, inte minst gäller detta sexualmoralen. En förändrad syn har

trängst in i kristna församlingar i vår tid och det finns många kristna som lever på samma sätt som de inte troende på detta område. Alla torde vara medvetna om att ett stort avfall ägt rum i samhället i stort och som fått ingång också bland kristna. Under endast några årtionden har det skett en förändring som tidigare generationers kristna inte ens hade kunnat ana.

Vi har tidigare i detta kapitel refererat till Emanuel Minos bok *Tag plats dörrarna stängs*. Nu ska vi återkomma till den syn som kvinnan från Norge fick. Hennes vision berörde flera områden och ett av dessa var det moraliska området. Så här återger Minos kvinnans berättelse i sin bok:

”Det blir en moralupplösning som vi aldrig har upplevt tidigare. Folk lever som gifta utan att vara gifta. (Begreppet sambo fanns inte då, så den äldre kvinnan uttryckte sig på det viset). Det blir orenhet före äktenskapet och det blir mycket otrohet inom äktenskapen. Ja, till och med i de kristna äktenskapen gör sig otroheten gällande, och äktenskap upplöses. Onaturliga synder börjar också breda ut sig och blir till och med godtagna i kristna kretsar.” Slut citat.

När det gäller det här området är det viktigt att vända sig till bibelordet för att få vägledning. Det finns också vägledning att få utifrån Bibelns grundtext, till exempel genom att konsultera *Illustrerat Bibelllexikon*, utgivet i tre band. När det gäller ordet otukt kan man i detta verk läsa:

”I Nya Testamentet förekommer två grekiska ord, som till mening och användning motsvarar de hebreiska orden zānā och nāʾap, nämligen porneüein, bedriva hor el. otukt, och moicheüein, begå äktenskapsbrott.

N.T. kompletterar och skärper G.T:s lära om sexuallivet.

Obetingat fördöms varje förbindelse utanför det av Gud instiftade äktenskapet och varje annan form för orenhet (Matt. 5:28; 1.Tess. 4:4–5). Att Skriften anser all sexuell förbindelse utanför äktenskapets ram som lösaktighet, ligger motiverat i själva äktenskapets instiftelseord (1 Mos. 2:24).

Här är det sagt på ett grundläggande sätt, att upptagandet av sexuellt samliv förutsätter, att mannen överger sin fader och moder, dvs. går ut ur sitt barndomshem för att bilda sitt eget, och att han håller sig till sin hustru. Rätten att börja sexuellt samliv är i Skriften en *social* angelägenhet, knuten till viljan att ingå i äktenskapets skapelseordning. Därmed är det ingen *privat-rättighet*.” Slut citat.

Lexikonet hänvisar också angående otukt till Ef. 5:5 där det står: ”Ni ska veta att ingen som är sexuellt omoralisk, oren eller girig, alltså en avgudadyrkare, har någon arvedel i Kristi och Guds rike.” Det finns också en hänvisning till 1 Kor. 6:9: ”Vet ni inte att orättfärdiga inte ska få ärva Guds rike? Bedra inte er själva! Varken sexuellt omoraliska eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller som låter sig utnyttjas för sådant.”

Vi kan bara hänvisa till att detta är Guds ord, om någon skulle reagera inför dessa citat. Avsikten med att ta upp detta är absolut inte för att döma, utan endast att i kärlek visa på vad Guds ord har att säga på det här området. Detta skrivs i en förhoppning om att vi får uppleva ett verkligt uppvaknande över att man inte ska leva i det som Bibeln benämner otukt, vilket är en beteckning på samliv utanför äktenskapet.

Samtidigt är det viktigt att framhålla att det finns förlåtelse om man omvänder sig, överger och bekänner sin synd. Då

finns evangeliets befriande ord för dem som har levat eller fortfarande lever fel på det moraliska området. Det sexuella samlivet tillhör äktenskapet, det som Gud har instiftat. Var finns respekten för gudsordet och var finns gudsfruktan?

Man kan också se avfallet på sexualmoralens område som ett tecken på den yttersta tiden. Paulus skriver: ”Du ska veta att i de sista dagarna blir det svåra tider” (2 Tim. 3:1). Sedan följer en uppräkning av hur människorna ska vara då och det sägs bland annat: ”De kommer att älska njutning mer än Gud” (vers 4).

Vilken sorglig bild som tecknas här! I valet mellan Gud och vällust väljer många det senare. Detta är en bild som stämmer in på vår tid; ett ödesdigert val. Måtte många vakna upp över detta innan det är för sent!

4

KOMPROMISSANDETS VÄG

AVFALLET I SIN ALLRA VÄRSTA form har inte inträffat än, även om vi i dag upplever ett stort avfall. I Bibelns sista bok Up-penbarelsboken, beskrivs kulmen på avfallet, som kommer att äga rum under en mycket begränsad tid. Att vi redan nu ser ett mycket stort avfall är ett tecken på att den tid som Bibeln beskriver, kan vara mycket nära. Det tilltagande avfallet är ett stort tidstecken.

För att vi ska kunna förstå hur avfallet slutar behöver vi förstå dess bakgrund och då är en tillbakablick nödvändig. Man kan säga att framtiden kan förstås i historiens ljus.

I Apostlagärningarna läser vi om hur den första kristna församlingen var full av den helig Ande och kraft. Här skedde under och tecken och de troende levde ut det liv som de fått del av genom Frälsarens död och uppståndelse. Uppfyllelsen av den helige Ande på pingstdagen blev startpunkten för en oerhört expansiv tid, då skaror av människor vände sig bort från det gamla livet till att bli flödande kanaler för Andens liv.

Vi finner detta beskrivet i Apostlagärningarna. Denna bok är en handbok för alla kristna genom alla tider, där man

kan se vad det andliga livet kan verka, när det levs ut och inte låter sig hindras.

Ett sådant liv möts alltid av motstånd och detta kommer inte minst från religionens företrädare. Så ser vi att det var redan i den första kristna tiden. I det fjärde kapitlet i Apostlagärningarna läser vi om det religiösa motståndet mot det andliga livet snart reste sig upp. Där berättas om hur Stora rådets medlemmar, med de äldste och skriftlärd, samlades för att försöka stoppa den andliga ström, som störde den religiösa ordning som de var vana vid. De trodde sig kunna strypa det andliga flödet genom att kalla till sig apostlarna och förbjuda dem att "tala eller undervisa i Jesu namn" (Apg. 4:18).

Detta var inget förbud som apostlarna, med Petrus och Johannes i spetsen, böjde sig för. De vände sig till den högsta makten, Gud själv, och utbad sig kraft för att stå emot det hot och motstånd som de mötte. Gud besvarade deras böner och fyllde dem med än mer kraft; den var så stark att platsen skakade och en ny andeuppfyllelse kom dem till del.

Här ser vi betydelsen av att inte kompromissa och låta religiösa människor vara de som sätter dagordningen, utan i stället vända sig till Gud. Här beskrivs den väg som Gud har behag till och som Han också stadfäste så mäktigt.

Kompromissandets väg har alltid varit förödande, det kan vi lära av kyrkohistorien. Många gånger frestas vi att söka vara människor till behag och ofta kommer det till uttryck genom kompromisser. Att lyda Gud mer än människor var de första kristnas grundläggande inställning och det är en inriktning som är Gud välbehaglig.

Vill man däremot behaga människor har man kommit ur

kurs. Detta visste Paulus och uttryckte det på följande sätt: "Är det nu människor jag försöker få på min sida, eller Gud? Eller söker jag människors gillande? Hade jag fortfarande sökt människors gillande skulle jag inte vara Kristi tjänare" (Gal. 1:10). Tydligare kan det inte sägas och frågan är om vi vill vara Guds eller människors tjänare? En troende ska vara Guds tjänare som betjänar människor.

Med den tydliga inriktning som anges i Nya testamentet har vi en kompass som gäller för alla tider. Följer man inte den gudomligt givna kompassen kan man komma ur kurs. En avvikelse, även om den i början inte verkar vara så stor, kan i förlängningen leda till en helt annan väg än den rätta.

Om man drar en linje som börjar avvika lite ifrån en rak linje, och man sedan drar ut den avvikande linjen än mer, då kommer den felaktiga linjen att avvika mer och mer från den raka linje den ursprungliga raka linjen. Den bilden kan också föras över till det andliga området, vilket historien gång efter gång har bekräftat. Låt oss ta lärdom av detta och gå tillbaka till den punkt där avvikelsen började. Det är den enda möjligheten, eftersom ett fortsatt avsteg från den rätta andliga linjen, endast för oss allt längre ut på avvägar.

Under den första kristna tiden var den andliga linjen klar och den försvarades, trots hot och förföljelse, men det dröjde inte så lång tid förrän avvikelserna började komma. Så här skriver Rune Brännström i sin bok *Förnyelsen genom tiderna*: "Den urkristna självständiga ortsgemenskapen bevarades oförändrad endast under ett sekel. Därefter framträder konturerna av den alltmer framväxande katolska kyrkan."

Efter det andliga genombrott som präglade de första krist-

nas tid, börjar den ursprungliga idealbilden suddas ut och öppnar för den framväxande katolska kyrkan. Dessa konturer utmejslades alltmer och utvecklingen ledde under de århundraden som följde fram till en etablering av den katolska kyrkan. Idag kvarstår bilden av en institution som den katolska kyrkan utgör i många länder.

Om man jämför denna kyrka med den apostoliska församlingen, är det knappast på någon enda punkt man kan se några likheter. I vår syn på den katolska kyrkan är det viktigt att jämföra med den bild av församlingen som framträder i Nya testamentet. Man brukar jämföra originalet med förfälskningar för att se vad som skiljer och det kan vi också tillämpa på det andliga området. Den katolska kyrkan kan nog knappast heller förneka den stora skillnaden. Det vi ser nu är en mäktig kyrka som har stort inflytande och stora rikedomar.

När vi nu kommer att granska den katolska kyrkans framväxt, så vill vi redan nu fastslå att det handlar om kyrkan och dess system, och inte om enskilda katoliker. Det finns många katoliker som upplevt frälsning och är fyllda med den helige Ande. Det är inte enskilda individer som är det problemet, utan kyrkan som institution, som avvikit så mycket från den mönsterbild som vi återfinner i Nya testamentet.

Många tilltalas av den stora mäktiga katolska kyrkan och dess långa tradition. Vi har sett evangeliska kristna som konverterat till katolska kyrkan och deklarerat att de vill gå tillbaka till ursprungskyrkan. Men den beteckningen stämmer verkligen inte med verkligheten. Vill man gå tillbaka till originalet så är det till Apostlagärningarna man ska vända sig och öppna för det andliga liv som beskrivet där. Katolska

kyrkan är en avvikelse från den originalbild som beskrivs i Apostlagärningarna.

Vi kan konstatera att efter det första århundradet skedde en gradvis förändring bort från det ursprungliga. På vägen dit var det många steg som togs, och mycket kan sägas kring vart och ett av dessa. Men vi ska inte uppehålla oss vid alla dessa olika steg i utvecklingen, utan spolar fram till 300-talet som kom att bli ett århundrade av största betydelse.

5

EN AVGÖRANDE FÖRÄNDRING

UNDER 300-TALET ÄGER EN drastisk förändring rum. Efter det att de kristna hade genomgått flera svåra perioder av förföljelser blev de troende då en del av en väl etablerad och godkänd kyrka i det romerska riket.

Vi ska låna några meningar från professorn i kyrkohistoria vid Lunds universitet, Hjalmar Holmquist. Orden hämtar vi från hans bok *Kyrkohistoria i Gamla tiden och medeltiden*. Under rubriken *Från urkristendom till katolicism* skriver han: ”Men mitt i detta urkristna fromhetsliv hade redan en ödesdiger förvandling hän mot katolicism begynt.” Ordet ”ödesdiger” är ett mycket betecknande ord för den förändring som ägde rum. Den var ödesdiger eftersom den var ett steg bort från den levande apostoliska kristna tron till en kyrklig form, långt ifrån den bild som tecknas i Apostlagärningarna.

Hjalmar Holmquist beskriver denna förändring på följande sätt: ”I stället för Andens omedelbara ingivelse trädde allt mera kyrkorätt, fasta ämbeten och sökande efter yttre religiösa auktoriteter och formuleringar.”

Holmquist fortsätter: ”Denna förvandling kan kort ka-

rakteriseras som den urkristna entusiasmens utbytande mot, med gudomlig auktoritet bindande rättsnormer, former och formler, och kristendomens anpassning efter den omgivande kulturvärlden.” Till detta kan man foga kommentaren att när en anpassning sker av den kristna tron till den omgivande kulturen, så börjar saltet att förlora sin sälta. Så var det då och så är det än idag.

Vi ska ta med ytterligare en beskrivning från en kyrkohistoriker, nämligen Frederik Hammerich, författare till *Den kristna kyrkans historia*, i tre band. Den förändring som ägde rum på det område som vi beskriver och som nådde sin kulmen på 300-talet, beskriver han på följande sätt. ”Men de inre faror som redan spårades i martyrtiden uppnår nu en förfärlig höjd. Ty världen har blivit kyrka.”

Med tanke på den situation Hammerich beskriver är ordet ”förfärlig” ingen överdrift. Vad förändringen innebar rent konkret, beskriver Emanuel Linderholm i sin bok *Om den kristna statskyrkans uppkomst* på följande sätt: ”Sålunda hade staten vunnit ett avgörande inflytande på kyrkans lagstiftning, förvaltning och rättskipning. Kyrkan hade blivit ett redskap i statsmaktens hand eller en sida av statens eget liv, en sida av staten själv.”

Sammanblandningen mellan stat och kyrka blev en följd av att kyrkan fick inflytande i det romerska riket, men medaljens baksida var att staten fick inflytande på kyrkan, vilket inte var någon positiv följd. Hur detta förhållande tog sig uttryck får vi en inblick i, genom att ta del av vad professor C. A. Cornelius skriver i *Handbok i kyrkohistorien*. Så här lyder hans beskrivning (vi har till viss del förenklat det ålderdomliga språket från bokens tryckår 1876):

”Detta nya skick satte kyrkan i stånd att med sin anda genomtränga alla samhällets institutioner och utbreda sig inom vidsträckta kretsar, ty staten tilldelade kyrkan stort inflytande... Men å andra sidan förlorade kyrkan mycket av sin fria inre livsutveckling därigenom att staten... själv ville ha åtskilligt att säga i kyrkan. Det ömsesidiga förhållandet mellan bägge områdena kunde inte alltid så strängt begränsas... [med påföljd att kyrkan] senare förlorade mycket av inre renhet, eftersom inträdet i kyrkan numera för ganska många blev en tvångssak... [vilket ledde till att] den fick en hel mängd namnkristna bland dess medlemmar.”

Vad som här beskrivs är en mycket olycklig utveckling av kyrkan. Den person som öppnade för denna genomgripande förändring, var den romerska kejsaren Konstantin (272–337). Han var kejsare från 306 fram till sin död; från år 324 var han ensam som regent, dessförinnan hade han haft Licinius som medkejsare.

Det har diskuterats huruvida Konstantin verkligen var en kristen eller om det fanns andra skäl till att han gjorde så att kristendomen fick favör gentemot andra religioner i det romerska riket. Hans agerande bedöms av många som att han gjorde det utifrån att han ansåg att det skulle gynna det romerska riket politiskt, stärka dess makt och skapa ett fastare band av sammanhållning. Vilket motivet nu än var, kom hans agerande få stor betydelse.

Sett ur lidandets perspektiv blev förändringen minst sagt dramatisk. Efter att de kristna periodvis hade genomgått svåra förföljelser ända från början, så kom nu en tid av acceptans och tolerans. Detta var en drastisk förändring för de kristna.

Förföljelsen av de kristna hävdades genom ett beslut år 313, vilket följdes upp av ytterligare ett beslut år 325 i Nicea. Detta resulterade i att kristendomen blev favoriserad gentemot andra religioner i det romerska riket, vilket resulterade i att det nu blev en favör att var kristen. Därmed blev även de som hade levt i andra religioner intresserade av att närma sig kristendomen.

Detta skulle kunna ses som en seger för den kristna tron och dess utbredande, men kom tvärtom att medföra oönskade konsekvenser för den kristna kyrkan. Nu kom en stor del av dessa skaror av hedningar som anslöts sig till kyrkan, att ta med sig sina hedniska seder in i kyrkan. Att så var fallet behöver vi ha klart för oss i vår tid och inse vilka konsekvenser detta innebar för den katolska kyrkan.

Det går inte att undgå att se vad de kyrkohistoriska beskrivningarna ger för bild av hur hedniska seder trängde in i kyrkan efter det att kejsaren Konstantin gav kristendomen sitt stöd. Detta skedde dock med kompromisser till de hedniska seder som fanns i riket. Vi skall ta del av hur det uttrycks i boken *De kristna Illustrerad handbok i kyrkans historia*. Den är utgiven på EFS-förlaget 1980. I den kan man bland annat läsa följande:

”Den kristna kyrkan antog många hedniska idéer och bilder. Från soldyrkan t.ex. kom firandet av Kristi födelse den 25 december, solens födelsedag. Saturnalia, den romerska vinterfesten 17-21 december, gav det kristna julfirandet inslag av glad fest, av julklappsgivande och ljus. Soldyrkan hängde kvar i romersk kristendom, och påven Leo I måste vid slutet av 400-talet tillrättavisa gudstjänstbesökare som vid inträdet i S:t Petersbasilikan vände sig om och bugade sig för solen. En del hedniska seder som senare kristnades, t.ex. brännandet av

ljus och rökelse samt girlander, undvek kyrkan till en början, därför att de symboliserade hedendomen.”

För att vi ska få en fylligare inblick i vad som då skedde ska vi vända oss till *Kyrkohistoria*, skriven av Dr. Carl. Fredrik Lundin, ett verk i tre omfattande band. Lundin kallar i sin beskrivning av det som hände på 300-talet, den katolska kyrkan för rikskyrkan. I ett kapitel med rubriken *Rikskyrkans kult*, med underrubriken *Avguderi inom kyrkan*, ger han följande beskrivning (språket från 1898 är något reviderat):

”Att hedendomen, långt ifrån att genom kyrkans ’seger’ vara övervunnen, i stället flyttat inom dess murar, framgår allra tydligast av den avgudakult som blev rådande inom rikskyrkan. Kristi ord, att Gud är ande och bör tillbedjas i ande och sanning (Joh. 4:23), var fullkomligt obegripliga för de hedningar som i skaror gått in i kyrkan. Gud var alldeles för hög för deras jordkrypande sinnen, och även för Kristus kände de mera fruktan än sympati; han blev för dem inte den av hjärtat milde och ödmjuka människosonen utan blott den majestätiske guden, den stränge världsdomaren.

De var vana vid en oräknelig skara gudar och halvgudar (heroer), gjorda efter syndiga människors beläte, som de därför kunde tro intressera sig för och hjälpa dem i vardagslivets små bekymmer. Åt alla dessa måste de vända ryggen när de inträdde i kyrkan, men behovet av mänskliga gudar tog de med sig och sökte därför instinktmässigt inom kyrkan ersättning för vad de lämnat. De behövde inte leta länge. Martyrtidens kristna kom dem med sin stora vördnad för sina blodsvittnen till mötes på halva vägen. De flesta av kyrkans ledare, även de bästa såsom de tre kappadocierna och Ambrosius, styrkte dem

i deras uppsåt, och inom kort var det gamla avguderiet, fast under kristen förklädnad, i full gång.

Liksom Jesu samtida uppbyggde och prydde profeters och rättfärdiga mäns grifter som deras fäder hade dräpt (Matt. 23:19), så gjorde också rikskyrkans kristna. Över martyrer-nas, 'helgonens,' gravar byggdes kapell, liknande de hedniska mausoléerna, och där firades på minnesdagarna gudstjäns-ter, åtföljda av glada fester till deras åminnelse, som ända till döds hatat sitt eget liv. Eller så förde man under många högtidligheter deras ben till någon kyrka, (s. k. translationer) där de nedlades under altaret (jfr Upp. 6: 9).

Snart kunde man inte grunda en kyrka eller uppresa ett altare utan dylika 'reliker' (reliquiae = kvarlevor). Dessa blev därför en mycket begärlig vara, och tillgången syntes inte vilja svara mot efterfrågan, men man fann snart på råd. En martyrs kvarlevor utskiftades i små portioner, och en benknota eller en tand var fullt tillräcklig för ändamålet." Slut citat från Lundins kyrkohistoria.

Denna beskrivning tydliggör hur hedendomen faktiskt trängde in i kyrkan, efter det att den romerska makten hade gett kyrkan den ställning, som den fick under 300-talet. Det var inte bara genom reliker, som då fick plats i kyrkan, som hedendomen kom in i den och fann sitt uttryck. Det skedde också genom upphöjandet av människor till helgon.

Vi ska åter vända oss till Lundins *Kyrkohistoria* för att se hur detta gick till: "Liksom varje folk, stad, yrke, enskild man och kvinna i den hedniska tiden hade sin särskilda skyddsgu-domlighet så fick de nu var sitt skyddshelgon (patronus). Hade man i den äldsta kyrkan inneslutit de avlidna i sina förböner,

så bad man nu i stället dem om förbön. Ja, de tillbads och dyrkades nästan som Gud själv, ty den åtskillnad som kyrkans lärare gjorde mellan 'tillbedjan' (adoratio), vilken tillkom Gud ensam och 'åkallan' (invocatio), som tillkom helgonen, blev i praktiken betydelselös. Jämte helgonen dyrkades även änglar, främst ärkeängeln Mikael." Slut citat.

Något annat som kom att få en framträdande roll är upphöjelsen av Jesu mor Maria inom den katolska kyrka, något som alltmer har utvecklats under de sekler som följde efter ett beslut som togs i Efesus år 431 (där fastställdes som kyrkans lära att Maria var *Theotokos* (Gudsföderska), "Guds moder"). Om detta skriver Lundin: "Utan tvivel var hedniska reminiscenser härvid verksamma."

Här kan vi alltså finna ursprunget till den praxis som nu finns inom den katolska kyrkan. Att detta till stor del har hedniska rötter borde vara en tankeställare för alla. I nästa kapitel beskriver vi närmare vad som vid denna tid trängde in i den katolska kyrkan.

6

KATOLSKA LÄRORS UPPKOMST

DET VAR ALLTSÅ EN DRAMATISK förändring som en stor del av de kristna bekännarna genomgick under kejsare Konstantins tid. Detta ägde rum under loppet av ganska få år. Efter förändringen trädde en helt annan bild av kristendom fram, det som kom att kallas katolska kyrkan.

I förra kapitlet, beskrev vi, med hjälp av flera kyrkohistoriker, denna drastiska förändring, vilken tog sig uttryck på olika sätt. Vi har redan konstaterat att det fanns massor av människor som praktiserade hedendom i det romerska riket, och som nu kom att ingå i den kyrka som etablerades i romarriket. Långt ifrån alla gjorde sitt intåg i kyrkan av övertygelse, utan man bar fortfarande med sig det som man hade vuxit upp med och levt med.

Kyrkans sätt att hantera människors hedniska bakgrund och traditioner, blev att, med ett förenklat uttryck, ”kristna” dessa hedniska yttringar. En form av kompromiss gentemot det gudstjänstliv som tidigare präglat den kristna församlingen. Formerna för att uttrycka den kristna tron på utvidgades av främmande yttringar som nu fick ingå i den kristna trons

uttrycksätt. Här kan vi finna förklaringen till allt det som finns i katolska kyrkan, men som vi inte finner, vare sig i Nya Testamentet eller bland evangeliska kristna. Vi ska nu beröra detta närmare.

Något av det mest dominerande i katolska kyrkan är den plats som Jesu moder, Maria fått. Den exakta tidpunkten för när denna syn på Maria började kan vara svårt att helt slå fast. Vad vi vet är att på kyrkomötet i Efesos 431 slogs det fast att Maria vara ”Guds moder”.

Med en sådan benämning var det inte svårt att få folket att börja tillbe och upphöja henne. Det är också anmärkningsvärt att den första kyrka (så vitt man vet), som helgades åt Maria, var den kyrka som kyrkomötet hölls i. Det skedde för övrigt i samma stad, Efesos, som var berömd för sitt Artemistempel. Detta tempel finns för övrigt omnämnt i Apg. 19:27. Artemis var en fruktbarehetsgudinna och tillbedjan av henne var omfattande, vilket framgår av den angivna versen i Apostlagärningarna. Det kan vara lätt att föreställa sig att för att denna tillbedjan av den kvinnliga Artemis skulle kunna stävjas och ersättas, måste den kunna ersättas med något ännu mer lovvärt. Inget kan väl då smälla högre än ”Guds moder”, den beteckning som Maria tilldelades.

Det som slogs fast på kyrkomötet måste betraktas som ett av stegen fram mot en Maria-kult, som under århundrandena utökades med den ena dogmen efter den andra. Här nöjer vi oss med att nämna de dogmer som tillkom under 1800- och 1900-talen som dogmen om den obefläckade befruktningen. Den stadfästes av påven Pius IX år 1854. En annan dogm,

den om att Maria skulle ha upptagits till himmelen med både kropp och själ, slogs fast av påven Pius XII, så sent som 1950.

Vi ska ta med ännu ett nutida påstående angående Maria. Det är från det andra Vatikankonciliet som hölls 1965, där det slogs fast att man ska se Maria som "Kyrkans moder". Hur katolska kyrkan ser på Maria i förhållandet till kyrkan, kan man läsa i *Katolska kyrkans katekes*, § 829: "Medan kyrkan i den allra saligaste Jungfrun redan har uppnått fullkomningen och där är utan fläck eller skrynkla, kämpar de kristna ännu för att övervinna synden och växa till i helighet. Därför riktar de sina ögon mot Maria. I henne är kyrkan redan helt och hållet helig."

Det finns mycket som kan sägas om denna paragraf. Det är anmärkningsvärt att kyrkan skulle vara helt och hållet helig, och att detta tillskrivs Maria är något som borde få alla att tänka efter. Att det sedan fastslås att kristna ska övervinna och växa till i helighet genom att de "riktar de sina ögon mot Maria", är något som inte har något som helst stöd i Bibeln. Däremot finner vi där denna uppmaning: "se på Jesus, den apostel och överstepräst som vi bekänner oss till" (Hebr. 3:1).

Detta är Guds ord och något helt annat än vad den katolska kyrkans katekes lär. Problemet som är kopplat till upphöjelsen av Maria, är att den skymmer Jesus så till den grad att bibelordet förminskas. I stället bygger människor sin tro och lära på katolska kyrkans katekes och dess paragrafer i stället. Det borde vara självklart att det är vad Gud har sagt i sitt ord som gäller och inte paragrafer, skapade av människor.

Till sist kan sägas angående Maria, att den tilltagande upphöjelsen av henne har givit henne en roll som ingen människa kan leva upp till. Att betecknas både som "Guds moder" och

”Kyrkans moder”, är minsta sagt att ge Jesu moder en ställning som vi inte kan finna i Nya Testamentet. Denna lära väcker därför starka betänkligheter.

En annan anmärkningsvärd företeelse är katolska kyrkans syn på änglar är. Vi citerar från tidningen *Katolsk magasin* nr 9/2014, där kan man läsa om hur man ber i Heliga Hjärtats kloster på Omberg: ”När dagen är till ända har troende ofta vänt sig till änglarna och bett om att få vila i deras beskydd under natten. I den form av Kyrkans aftonbön, *completorium*, som beds här i klostret på Omberg, förekommer änglarna flera gånger. Först förstås i syndabekännelsen, där vi ber om den saliga jungfrun Marias, Guds änglars och helgons, liksom om varandras, förbön.”

Det finns inga anvisningar i bibelordet om att vi ska be till änglar, tvärtom. Vi läser i Bibelns sista bok, Uppenbarelseboken, i dess sista kapitel om hur Johannes faller ner inför en ängel. Då blir han tillrättavisad av ängeln. Johannes skriver själv om detta: ”Jag, Johannes, är den som har hört och sett detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ner för att tillbe framför fötterna på ängeln som hade visat detta för mig. Men han sade till mig: ’Gör inte så! Jag är bara en medtjänare till dig och dina bröder profeterna och till dem som håller fast vid orden i denna bok. Gud ska du tillbe’” (Upp. 22:8–9). Denna tillrättavisning ger en klar vägledning till kristna om hur deras förhållande till änglarna ska vara.

Något annat som kom att växa fram inom den katolska kyrkan var vallfärder eller pilgrimsfärder som det också kallas. Vi

ska återvända till Lundins *Kyrkohistoria*. Han skriver så här angående detta: ”I nära sammanhang med avgudakulten står vallfärderna, vilka under denna tid blev vanliga. Skaror av ”pilgrimer” (peregrini, egentligen = landet genomvandrande, främlingar), män och kvinnor, begav sig till Palestinas heliga orter, till Sinai, till Rom, där Petrus och Paulus lidit martyrdöden, till den helige Martins av Tours, eller något annat helgons grav, för att där med särskild välsignelse förrätta sin andakt. Förgäves varnade flera kyrkofäder för de faror för sedlighet och sann gudsfruktan, som detta bruk medförde. Men folkets vilja blev övermäktig och ryckte snart de ledande med sig.”

Utövandets av dessa vallfärder/pilgrimsfärder, ansågs nästan vara nödvändigt för att man skulle vara viss om sin salighet. Alltså något av en självfrälsning, som att man genom att delta i dessa vandringar kunde vinna förlåtelse och salighet. Alltså ännu en gång något som inte är omnämnt i Guds ord.

På Wikipedia kan man hämta följande upplysning om avlat, kopplat till pilgrimsvandringarna: ”Avlat kan vinnas genom ett antal olika handlingar, enligt Kyrkans regler. Det kan vara att läsa en viss bön på en speciell av Kyrkan utsedd jubileumsdag, eller att företa en längre pilgrimsvandring.” Vidare nämns att det förekommit många pilgrimsfärder även i vårt land. Dessa hade ofta Nidaros (nuvarande Trondheim) som mål, där man besökte Olov den heliges grav. Efter reformationen förbjöds pilgrimsfärder av Gustav Vasa 1544.

Vi ska också se på den katolska helgonkulten. Om denna kan vi hämta följande information på Wikipedia: ”Den katolska helgonkultens ursprung är firandet av martyrerna. De

kristna firade martyrnas dödsdagar, varvid nattvarden/kommunionen frambars vid deras gravar. Det äldsta kända exemplet är Polykarpus, vars dödsdag firades av församlingen i Smyrna. När förföljelseperioderna, som startade med kejsare Neros förföljelser runt år 60 efter Kristus, var över i början av 300-talet e.Kr. byggde man ofta kyrkor över deras gravar. Med tiden började man dela på martyrnas kvarlevor för att flera kyrkor skulle få en helgonrelik. När allt färre dog martyrdöden började man även helgonförklara sådana munkar, nunnor, eremiter, asketer och så kallade bekännare som levtt ett särskilt heligt liv.”

Vi ska återigen vända oss till *Katolska kyrkans katekes*. I artikel 8 är rubriken ”Jag tror på den helige Ande”. Där vill man beskriva hur den helige Ande verkar och i § 688 kan vi läsa: ”Kyrkan, en levande gemenskap i apostlarnas tro, som den förmedlar, är den plats där vi lär känna den helige Ande.”

På vilket sätt det sker, ger man en rad uppräknningar om, och i den sista i raden av dem står följande: ”– i helgonens vittnesbörd där han uppenbarar sin helighet och fortsätter frälsningsverket.” Till detta kan bara sägas att evangeliska kristna inte tror att tro eller helgelse är kopplat till döda människor, även om man benämner dem ”helgon”.

Det som står att läsa i *Katolska kyrkans katekes*, saknar således stöd i bibelordet, och det är det senare som ligger till grund för den kristna tron, och inte paragrafer i en katolsk katekes, som är författad av människor (detta sagt med all respekt för enskilda katoliker).

Helgonkulten handlar om att upphöja människor. Vi ska se på vad C. A. Cornelius skriver om helgonkulten i *Handbok*

i kyrkohistorien: ”Helgonen ärades såsom ett slags halvgudar, vilkas förböner man påkallade. Man ansåg dem ha blivit delaktiga av gudomlig allvetande och förmåga att vara allestädes närvarande; man betraktade dem allmänt såsom medlare mellan Herren Kristus och hans församling på jorden.”

Här ser man hur man Katolska kyrkan lär människor att vända sig till döda människor som benämns ”helgon”. Då är det viktigt att påminna om vad bibelordet har att säga om ett sådant handlande. Bibeln varnar mycket starkt för att vända sig till de döda, oavsett vad saken gäller: ”När de säger till er: ’Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viskar och mumlar’, så svara: ’Ska inte ett folk fråga sin Gud? Ska man fråga de döda för de levande?’” (Jes. 8:18).

Efter att vi nu lyft upp helgonkulten inom katolska kyrkan, blir det naturligt att även ta upp frågan om relik, då dessa ofta är kvarlevor från helgon. Dessa relik anses ha en god inverkan på dem som kommer i kontakt med dem. Det handlar om mystik, och man kan se en koppling till liknande företeelser i andra religioner och föreställningsvärldar, såsom buddismen och även inflytande från den hellenistiska tiden, då relikkult utövades.

Bruket av relik fick en enorm spridning inom den katolska kyrkan i land efter land. Naturligtvis fanns också relik i Sverige före reformationen. Hur denna tro på relik yttrade sig, det kan man få upplysning om i det kulturhistoriska verket *Forna dagars Sverige* av Gustaf Näsström. Där talas om ”naglar och hårtestar, träspånor och stenflisor och tron att de som ser eller rör vid dem i sann tro, var hulpen ur smärta och vanda.”

Det är alltså fråga om magi, något som alltså förkom i Sveriges kyrkor, då landet var katolskt.

Näsström fortsätter sin beskrivning om denna relikdyrkan så här: ”Ungefär så måste man betrakta medeltidens relikdyrkan för att förstå dess djupt ingripande betydelse även för svenskt fromhetsliv. Nästan alla våra sockenkyrkor torde ha ökat sin makt över sinnena med kraften hos någon helig relik och därvid spelade det inte någon avgörande roll, om – såsom fallet var i Skivarps kyrka i Skåne – de förmenta handbenen av någon helig man råkade bestå av bakfoten av en knubbsäl.” (I boken finns ett foto av knubbsälen bakfot).

Att bruket av relikor inte har upphört i de katolska sammanhangen, och även på svensk mark, det vittnar det Heliga Hjärtats kloster på Omberg om. Det invigdes 1997 av den dåvarande katolske biskopen Hubertus Brandenburg. Reliken som murades in i altaret på detta kloster sägs vara en relik från Edith Stein. Denna kvinna gasades ihjäl i Auschwitz den 9 augusti 1942. Reliken i fråga var ett litet tygstycke från den brudklänning som hon bar vid iklädningsceremonin som karmelitnunna den 15 april 1934 i Köln-Lindenthal. Efter reformationen förbjöds kloster i Sverige (nu är de tillbaka) – så ock användandet av relikor.

När det gäller mystik kopplad till något materiellt, kan vi också nämna den katolska kyrkans syn på nattvarden. Vi skall se vad C. A. Cornelius skriver i *Lärobok i kyrkohistorien för elementarläroverken*. Vi tar del av den inledande texten som finns under rubriken: *Villfarelser i läran om Nattvarden och Boten samt därmed sammanhängande missbruk*. (Vi har moderniserat

språket från boken som är tryckt 1867):

”Ungefär samtidigt med bilddyrkan började föreställningen om de synliga Nattvardselementens förvandling till Kristi lekamen och blod att göra sig gällande. Denna lära, som inom grekiska kyrkan redan framställdes av Johannes Damascenus (död omkr. 760), blev i västerlandet först med bestämdhet uttalad av Paschasius Radbertus (munk i klostret Corbej, död 865), vilken i en skrift av år 831 lärde, att brödet och vinet i Nattvarden genom den av prästen förrättade konsekrationen förvandlas till Kristi lekamens och blods substans. Denna underbara förvandling (transsubstantiatio) bestreds visserligen på den tiden av kyrkans mest ansedda teologer. Men föreställningen var så överensstämmande med tidsandans sinnliga riktning, att den snart vann allmänna bifall och slutligen helt och hållet sammanväxte med folkets religiösa föreställningssätt. Därför när Berengarius av Tours (död 1088) vågade uttala sig mot detta, så blev han på flera synoder fördömd såsom kättare. Slutligen blev han tvungen att erkänna transsubstantiationsläran, vilken sedermera också på det av Innocentius III hållna fjärde Lateranska mötet (1215) stadfästes såsom kyrklig dogm. En följd av denna läras antagande var, att det konsekreerande brödet tillbads såsom Gud i sinnlig närvaro, vilket gav anledning till den år 1264 instiftade Kristi lekamens fest.

En annan följd av samma lära var också, att man av fruktan att vid utdelningen bortspilla något av Kristi blod, förbjöd lekmän att få del av kalken, vilket rättfärdigades genom läran *concomitantia* (att i brödet även Kristi blod var närvarande) som stadfästes på mötet i Kostnitz (1415).” Slut citat.

Transsubstantiationsläran, är alltså läran om en förvandling av brödet och vinet till Kristi kropp och blod. Även om brödet och vinet med dess utseende, smak och lukt är oförändrat lär katolikerna att detta verkligen har förvandlats till Kristi kropp och blod. ”Trons mysterium” säger den katolska prästen, då han har läst instiftelseorden och de små handklockorna har ringt, och denna förvandling ska ha ägt rum.

Det kallas vanligtvis magi och sådan kan förekomma i olika religioner. Som vi tidigare belyst har mycket av främmande element trängt in i katolska kyrkan och den utvecklingen inleddes då den kristna tron etablerades och blev statsreligion.

Denna förändring skildrar Alf Lindberg i sin bok *Från Urkristendom till Katolska kyrka*. Han skriver bland annat så här: ”I denna tid, präglad av religionssynkretism, försökte varje religion överglänsa den andra beträffande praktfulla eller i andra avseenden lockande former för gudsdyrkan. Endast en religion med en rikt utgestaltad kult kunde vinna uppmärksamhet. Också kristendomen såg sig nödsakad gå in under detta krav. Att den därmed skulle löpa en risk att erhålla en med mysteriereligionerna likartad utformning av kulten, var uppenbart. Att kulten inom kyrkan fick denna ställning medförde också att ceremonierna nu alltmer kom att uppfattas fungera redan genom deras yttre utförande (ex opere operato). Dessa ceremonier ligger snubblande nära magi.

I enlighet härmed kom dopet och nattvarden att uppfattas som medel vilka renade från alla tidigare begångna synder och förmedlade gudomlig nåd och liv (katolsk sakramentsuppfattning). Läran om nattvarden utvidgades därhän att den kom att betraktas som (och fylla funktionen av) en offerhandling åt

Gud, som hade stor verkan för den utövande. Mäsoffret och de heliga handlingarnas ceremoniella kraft och värde, är i kultiskt avseende det centrala i denna katoliceringsprocess.” Slut citat.

Vi ska återvända till C. A. Cornelius bok *Lärobok i kyrko-historien för elementarläroverken* och vad han skriver om transsubstantiationsläran: ”I anslutning till transsubstantiationsläran gjorde sig även en annan villfarelse gällande, nämligen föreställningen om Nattvarden såsom ett offer. Redan Gregorius den stora hade uttalat den åsikten, att Nattvarden var ett återupprepande, på oblodigt sätt, av Kristi blodiga uppoffring på korset, samt att detta förnyade Kristi kropps offer, av prästen framburet i mässan, medförde kraft att förläna de levande syndaförlåtelse och de avlidande lindring från skärseldens kval.

På 4:e Lateranska mötet sanktionerades denna lära såsom kyrklig dogm. Det s. k. mäsoffret betraktades sedan såsom gudstjänstens höjdpunkt. Det ansågs utöva saliggörande verkan såsom en blott yttre offerhandling (*ex opere operato*), oberoende av den persons tillstånd, för vilken offret frambars. Det kunde ske till förmån även för frånvarande (privatmässor) och avlidna (själamässor).

För prästvöldet var denna nya offert teori av största vikt. Ty då mäsoffret endast kunde förrättas av prästen blev denne naturligtvis betraktad såsom en medlare mellan Gud och församlingen, utan vilkens biträde ingen försoning stod att vinna.” Slut citat.

I denna text av Cornelius beskrivs flera obibliska läror, bland andra det som katolska kyrkan kallar ”skärselden”, men som vi inte finner något stöd för i bibelordet. Dessutom lär man att de avlidna i ”skärselden” skulle få lindrig genom det

i mässan framburna offret av prästen. Detta offer som man menar sig utföra i nattvarden, skulle vara ett återupprepande av Kristi offer på korset.

Nu är det så att det inte behövs någon upprepning av det offret, för skriften är tydlig med att det var ett offer *en gång för alla*: ”Med ett enda offer har han för all framtid fullkomnat dem som helgas” (Hebr. 10:14). Alltså ”ett enda offer”, inte något som ska återupprepas, eftersom det är gjort ”för all framtid”.

Det som alltjämt praktiseras i katolska kyrkan, att de som deltar i mässorna endast får bröd men inte vin, strider emot vad Jesus har instiftat. Han säger inte att man bara ska ta del av brödet utan också av vinet: ”Medan de åt tog Jesus ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: ’Tag och ät. Detta är min kropp’. Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem och sade: ’Drick av den alla. Detta är mitt blod, förbundsblodet, som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse’” (Matt. 26:26–28).

Det Jesus här säger, strider emot katolska kyrkans praxis, att bara prästen ska dricka av vinet. Jesus säger tydligt: ”Drick av den alla”, det kan inte förbigås.

Vi ser alltså att läror kring nattvarden tillkom långt efter Nya Testamentets tid och saknar stöd där. Vi ser också att redan då denna nya lära presenterades, mötte den motstånd. Men allt eftersom tiden gick besegrades detta motstånd och i vår tid så är det väl inte många katoliker som inte tror på de läror som skapades kring nattvarden.

På läroverken i Sverige fick eleverna ta del av det klarspråk som finns i *Lärobok i kyrkohistorien för elementarläroverken* av C. A. Cornelius. Där talas klarspråk angående ”villfarelser i

läran om Nattvarden...” Då profana läroverk kunde undervisa elever med sådan tydlighet, så borde vi i kristna sammanhang, också kunna vara tydliga. Även om man värnar om ekumeniken så måste man kunna tala om verkligheten som den är, annars blir det både konstigt och märkligt. Den riktiga modellen är; enhet i sanning.

7

HUR UPPSTOD PÅVEÄMBETET?

KATOLSKA KYRKAN har en påve i ledningen för kyrkan. Hur uppstod detta ämbete? Man menar att Petrus hade en överhöghet bland apostlarna, och det ligger till grund för det som ledde till att påvedömet inrättades. Katolska kyrkan menar att Petrus överhöghet överfördes till de biskopar som verkade i Rom och att dessa bär påveämbetet vidare genom en apostolisk succession. Men ingenstans i Skriften finner vi att Jesus, apostlarna eller någon annan författare i Nya testamentet nämner något om detta.

Vidare framställs Petrus inte heller som någon överherde som står över de andra apostlarna. Aposteln Paulus tillrättavisar i själva verket Petrus, (Kefas) när han ledde andra vilse: ”Men när Kefas kom till Antiokia gick jag öppet emot honom, eftersom han stod där dömd. Innan det kom några från Jakob brukade han nämligen äta tillsammans med hedningarna, men när de hade kommit drog han sig undan och höll sig avskild av rädsla för de omskurna. Även de andra

judarna hycklade på samma sätt, så att till och med Barnabas drogs med i deras hyckleri. Men när jag såg att de inte var på rätt väg efter evangeliets sanning, sade jag till Kefas inför alla: 'Om du som är jude kan leva som hedning och inte som jude, varför tvingar du då hedningarna att leva som judar?'" (Gal. 2:11–14).

Påveämbetet är ju något som på ett alldeles särskilt sätt förknippas med den katolska kyrkan, och enligt Kyrkans lärosatser så härstammar ämbetet i rakt nedstigande led från aposteln Petrus. Vi ska i det här kapitlet se närmare på detta. Precis som vi visade i föregående kapitel så utvecklades olika läror inom den katolska kyrkan under loppet av ett antal århundraden. Bakgrunden till påveämbetet är inget som kan spåras tillbaka till den allra första tiden och kan heller inte förankras i Nya testamentet. När vi prövar denna lära mot Skriften och där inte finner något stöd från den, kan den med frimodighet avvisas.

Läran om påveämbetet formades efterhand och utvecklades så att det blev alltmer upphöjt. Det ledde exempelvis fram till den dogm som slogs fast vid Första Vatikankonciliet år 1870. Den dogmen slår fast att när påven uttalar sig i kraft av sitt ämbete, är hans uttalande ofelbart när han gör det offentligt, på ett speciellt högtidligt sätt (*ex cathedra*), och uttryckligen åberopar sitt herde- och läroämbete över hela den världsvida kyrkan. Det sker när påven uttalar sig om kyrkans lära i fråga om trosfrågor eller moralfrågor, och det sker på ett för hela kyrkan förpliktande sätt. Vi ska i nästa kapitel återge vad som hände den dagen 1870, när denna dogm fastställdes.

Det är en rad titlar som den katolska kyrkan tillskriver

påven, så här framställs dessa i en fastställd ordning i den *Heliga stolens* årsbok: Biskop av Rom (*Vescovo di Roma*), Jesu Kristi ställföreträdare (*Vicario di Gesù Cristo*), Aposteln Petrus efterträdare (*Successore del principe degli apostoli*) Överhuvud för den universella kyrkan (*Sommo pontefice della chiesa universale*), Italiens primas (*Primate d'Italia*), Romerska kyrkoprovinsens ärkebiskop och metropolit, Vatikanstatens härskare och Guds tjänares tjänare.

Det är verkligen höga titlar som förknippas med påveämbetet och den mest iögonfallande är att påven skulle vara Jesu Kristi ställföreträdare på jorden. Angående detta anspråk ska vi citera vad Günther S. Wegner skriver i sin kyrkohistoriska bok *Kyrkan lever*. Denna bok är utgiven av Gummessons förlag 1961, i översättning från tyskan.

Så här skriver Wegner angående anspråken på att påven betraktas som Kristi ställföreträdare: "Detta anspråk har, såvitt man vet, sedan dess förblivit oemotsagt, ehuru det till stor del är orealistisk. Den verkliga 'Kristi ställföreträdare på jorden' var vid denna tidpunkt varken biskopen av Rom eller patriarken av Konstantinopel, utan kejsaren. Det var han som sammankallade synoderna och fattade avgörande vid biskops- och påveval, och påven måste datera sina urkunder enligt den för tillfället härskande kejsarens regeringsår. Kejsarens bild stod t.o.m. i alla kyrkor. Leo den store var visserligen en betydande man på 'Petri stol', men om man betecknar honom och hans efterträdare som 'påvar', kan detta inte ske annat än med viss inskränkning, och här ska det ske endast på grund av språkbruket. När allt kommer omkring, förekommer den officiella titeln *papa* första gången i rättegångsskriften mot Symmachus år 502."

Vad vi lägger märke till i Wegners beskrivning är att kejsarens makt över kyrkan var den rådande, inte påvens. Vi ser också att titeln ”påve” (papa) först förekom år 502.

Leo den store, som omnämns här, förknippas med anspråken på att Rom och dess biskop skulle vara den ledande. Hur detta gick till beskriver C. A. Cornelius i *Handbok i kyrkohistorien* på följande sätt: ”Leo den store lyckade verkligen förmå kejsaren Valentinianus III att år 445 utfärda ett edikt med innehållet, att vad som från den romerska stolen förordnades, skulle vara lag för alla. Varje biskop som... vägrade inställa sig för påvens domstol, skulle av provinsens ståthållare tvingas därtill.”

Vi lägger här märke till att detta genomdrevs med hjälp av världslig makt, nämligen via kejsarens edikt. Dessutom ser vi också av texten att det var genom ett tvingande beslut man skulle underordna sig den romerska stolen, som också kom att bli en domstol. Leo den store gjorde allt för att stävja åsikter som restes emot hans framhävande av Rom och anspråken på att inneha andlig makt och position, som sades följa i en obruten linje från aposteln Petrus.

Vi ska ta med ytterligare ett citat från C.A. Cornelius bok angående Leo den stores agerande: ”Därför säger han på ett annat ställe (ep 10) att den som frånerkänner Petrus primatet (den högsta ställningen), visserligen inte på något sätt kan förringa dennes värdighet, men uppblåst genom högmodets ande störtar han sig själv till helvetet.”

Vi kan bara konstatera att Leo den store genom tvång och hot gjorde allt för att genomdriva det som än idag ligger till grund för Rom som det kyrkliga centrumet och ett påveämbete

kopplat till detta. Tyvärr har hot och tvång följt i den katolska kyrkans spår genom kyrkohistorien, det är med bedrövelse som man måste göra detta konstaterande.

Då Martin Luther genomförde reformationen var han minst sagt kritisk till påveämbetet. Genom sin frimodighet att protestera emot det fick han också smaka på hot och påvens bannbulla, som innebar att Luther uteslöts ur kyrkan, vilket skedde år 1520.

Detta var också året då Luthers bok *Om Kyrkans babylo-niska fångenskap* gavs ut. I den gick han till hårt angrepp mot påveämbetet och biskoparnas undervisning. Hans förkastande av läran kring påvestolen och påvens makt är idag en del av *Svenska kyrkans bekännelseskrifter*.

Vi ska ta del av något som sägs i denna omfattande bok på drygt 700 sidor. Vi slår upp avsnittet som behandlar påven och har rubriken *Om påvens makt och överhöghet*. Så här kan vi läsa i utgåvan från 2010:

”Den romerske biskopen gör förmätet anspråk på att han på grund av gudomlig rätt står över alla biskopar och kyrkoherdar. Vidare tillägger han, att han enligt gudomlig rätt även bär båda svärden, d. v. s. har makt att förläna och frångå konungavärdighet. Och för det tredje säger han, att det är nödvändigt för vår frälsning att tro detta. Och för den skull kallar sig den romerske biskopen Kristi ställföreträdare på jorden. Vi anser och betygar, att dessa tre artiklar är falska, ogudaktiga, tyranniska och för kyrkan fördärvliga. Men för att man ska kunna förstå vårt bevis, må vi först ange, vad de påviske (påvetrogna) menar med att påven på grund av gudomlig rätt stå över alla biskopar... att påven är en universell eller, såsom de själva säga, ekumenisk

biskop, d. v. s. den, från vilken alla biskopar och kyrkoherdar över hela jordkretsen måste begära vigning och stadfästelse, och den, som har rätt att utse, viga, stadfästa och avsätta alla biskopar. Därjämte gör han anspråk på myndighet att stifta lagar angående gudstjänster, förändring av sakramenten och läran och att hans artiklar, förordningar och lagar skall anses såsom trosartiklar eller Guds bud, som binder... samvetena, då han ju tilldelat sig denna myndighet på grund av gudomlig rätt. Ja, han vill t. o. m. att hans förordningar skall gå före Guds bud. Och ännu förskräckligare är vad han tillägger, nämligen att det är nödvändigt för saligheten att tro detta.

I. Först vill vi därför med stöd av evangeliet visa, att den romerske biskopen inte på grund av gudomlig rätt står över de andra biskoparna eller kyrkoherdarna. Enligt Luk. 22 förbjuder Kristus uttryckligen någon härskareställning apostlarna emellan. Ty just detta gällde frågan, då Kristus talat om sitt lidande och de tvistade om vem, som skulle vara den främste och liksom Kristi ställföreträdare, då han var borta. Här tillrättavisar Kristus apostlarna för deras villfarelse och lär, att inte någon härskareställning eller någon gradering skulle förekomma dem emellan, utan apostlarna skulle såsom jämlikar sändas till evangelii gemensamma tjänst. Därför säger han: "Folkens konungar härska över dem, men så skall det inte vara med er, utan den som vill vara störst bland er, han ska vara de andras tjänare." ... Detsamma lär oss berättelsen, då Kristus... ställer fram ett barn i deras mitt och därmed betecknar, att inte någon överhöghet skulle förekomma hans tjänare emellan, liksom ett barn ju inte... begär någon sådan överhöghet.

II. Enligt Joh. 20 utsänder Kristus på samma sätt apostlarna utan någon åtskillnad, då han säger: "Såsom Fadern har sänt mig,

så sänder ock jag eder.” Han säger, att han sänder var och en av dem på samma sätt, som han själv blivit sänd. Därför tilldelar han inte åt någon företräde eller makt framför de övriga.

III. Enligt Gal. 2 försäkrar Paulus tydligt och klart, att han inte är vare sig vigd till eller stadfäst i sin tjänst av Petrus, och inte heller erkänner han Petrus såsom den, av vilken han skulle begära sådan stadfästelse. Och uttryckligen bestrider han, att hans kallelse skulle bero på Petrus myndighet. Men han hade bort erkänna Petrus såsom överordnad, om Petrus varit detta på grund av gudomlig rätt... [Paulus] säger, att han utan att rådfråga Petrus genast predikat evangelium. Likaledes: ”Det kommer inte mig vid, hurudana de var, vilka ansågs något vara. Gud har inte anseende till personen.” Likaså: ”De som ansågs något vara, pålade mig inte några bud.” Paulus sålunda klart betygar, att han inte alls begärt någon stadfästelse av Petrus, fastän han kommit till honom... tjänstens myndighet beror på Guds ord och Petrus var inte förmer än de övriga apostlarna och att vigning och stadfästelse inte skulle begäras endast från Petrus.

IV. Enligt 1 Kor. 3 jämnställer Paulus kyrkans tjänare och lär, att församlingen står över dem. För den skall tillkommer inte Petrus någon överordnad ställning eller makt över kyrkan eller dess övriga tjänare. Han säger nämligen: ”Allt är edert, det må nu vara Paulus eller Kefas eller Apollos.” Det betyder, att varken Petrus eller de övriga apostlarna må tillvälla sig (göra anspråk på) någon makt eller herreställning över församlingen eller betunga den med egna stadgar. Inte må någon [ledares] myndighet gälla mer än Guds ord och inte Kefas’ myndighet ställas mot de övriga apostlarnas, såsom man vid den tiden brukade argumentera: Kefas, som är den främste aposteln, iakttagert detta; alltså bör Paulus

och de övriga apostlarna iakttaga det. Detta företrädde fränkänner Paulus Petrus och förnekar, att han i auktoritet och myndighet bör ställas före de övriga apostlarna och församlingen. [Petrus skriver själv] 1 Petr. 5:3 ”Inte såsom herrar över församlingen.” Slut citat.

Det kan vara nyttigt att gå tillbaka till Svenska kyrkans bekännelseskriter, som vi har citerat ifrån, när det gäller synen på påven. Luther uttalar sig i mycket tydligt i det som är en del av *Svenska kyrkans bekännelseskriter* och förkastar tydligt läran om påveämbetet.

En del kanske reagerar på med vilken tydlighet som Luther här uttalar sig. Vi har i vår tid blivit så försiktiga med att tala i klartext, av rädsla för att kallas kärlekslösa, men det som citerats är faktiskt än idag en del av *Svenska kyrkans bekännelseskriter*. Det är av betydelse för kyrkan att stå fast på den grunden, så att inte uppfattningar och åsikter som kan komma från olika personer får vara grunden.

Vi måste kunna stå upp för de bibliska sanningarna utan att för den skull stämplas för kärlekslösa. Bibelordet lär att kärlek och sanning samverkar. Vi läser nämligen om kärleken i 1 Kor. 13:6 att den ”har sin glädje i sanningen.”

8

PÅVENS OFELBARHET?

EFTERSOM FRÅGAN OM PÅVEN i Rom och hans ställning är av så stor och avgörande betydelse, ges här ytterligare utrymme för att titta närmare på dessa maktanspråk. Vi har konstaterat att Katolska kyrkan bygger dess lära om påveämbetet på att aposteln Petrus skulle ha varit den förste biskopen i Rom. Det man kan se när man granskar grunden för detta påstående, är att den grunden är bräcklig, för att inte säga felaktig.

Vi citerar från Alf Lindbergs kyrkohistoriska bok *Från Urkristendom till katolska kyrka*: ”Först efter år 63 torde Petrus ha kommit till Rom. Innan denna tidpunkt omnämns endast Paulus i samband med Rom (Apg. 28:30). Att Petrus skulle ha grundat församlingen i Rom, eller varit dess förste biskop (föreståndare) måste betraktas som uteslutet. Suetonius antyder i sitt arbete *Vitae Caesarum* att kristen mission pågick i Rom redan på Klaudius tid (41-54). Att Petrus skulle ha varit där så tidigt, utan att lämna några spår efter sig i den kristna historien, förefaller högst osannolikt. Vidare fanns det, redan när Paulus i slutet av 50-talet skrev sitt brev till församlingen i Rom, en stor och livaktig församling där.”

Redan tidigt, och sedan tiderna igenom, har det ifrågasatts om Petrus verkligen var biskop i Rom. För att låta fler röster komma till tals, tar vi med en text till, vilken är skriven av prästen Bengt Birgersson. Texten är hämtad från tidningen *Till Liv*. Den tidningen presenterar sig som ”en månadstidning som vill hjälpa sina läsare att lära känna Jesus Kristus och att växa i sin tro på honom.” Tidningen ges ut av missionsorganisationen ELM, Evangelisk Luthersk Mission. Det är i denna tidning för juli/augusti 2017 som prästen Birgersson skriver följande:

”Då reformatörerna fastslagit att påven inte har sitt ämbete genom gudomlig rätt går de vidare med att även på andra grunder avvisa honom som auktoritet. Även om påven haft sitt ämbete genom gudomlig rätt skulle det ha varit förbjudet att följa honom eftersom han förkunnar falsk lära och inte har Guds ord på sin sida. På område efter område avvisar reformatörerna den romersk-katolska kyrkans lära: gärnings-rättfärdigheten, mässoffret, helgonens förtjänster och förböner, avlaten, skärselden, prästämbetet i dess romerska förståelse, förbudet mot prästernas äktenskap. Den avgörande orsaken till att Luther inte kunde tänka sig påven som kyrkans överhuvud var alltså att denne inte ställde sig *under* Skriften, utan *över* den. Efterhand blev Luther och hans medhjälpare förvissade om att påveämbetet var att betrakta som Antikrist.”

Åsikten om att påveämbetet kommer att vara Antikrist kan diskuteras, men den ger ändå en bild av hur vilseledande påveämbetet betraktades av reformatörerna. Det kan utan tvekan betraktas som mycket allvarligt att man tillskriver påven ofelbarhet när denne uttalar sig i kraft av sitt ämbete (ex cathedra) och åberopar sitt herde- och läroämbete över hela

den världsvida kyrkan. Denna dogm (som vi i förra kapitlet återgav i sin helhet) slogs fast vid Första Vatikankonciliet år 1870.

Faran i detta ligger i att påven, genom att han tillskrivs denna auktoritet när det gäller lärofrågor, kan föra fram läror, vilka kan förleda hela kyrkan då det framställs på ett förpliktigande sätt. Detta kan visa sig bli förödande i framtiden och därför gäller det att ha en andlig klarsynthet och inte underordna sig en sådan auktoritet.

För visst kan påven agera vilseledande, det har visat sig tidigare i historien och det kan ske igen, även när han, enligt dogmen, gör uttalande i lärofrågor. Påven Honorius kan tjäna som ett exempel på detta. Han var påve åren 625-638. Fast Honorius uttalade sig i kraft av sitt påveämbete (ex cathedra), så kom han senare att fördömas för att ha framfört falska läror. Detta utmanar den 1870 fastställda dogmen om påvens ofelbarhet då han uttalar sig i lärofrågor.

Två av de senaste dogmerna som påvar fastställt är kopplade till Jesu mor Maria. Den ena fastställdes av Pius IX 1854 och handlar om ”Maria och den obefläckade avlelsen.” Enligt den dogmen har jungfru Maria, genom nåd och ett särskilt privilegium från Gud, från sin första tillblivelse varit fri från arvsynd.

Den andra dogmen, som är kopplad till Maria, fastställdes så sent som 1950 av Pius XII och fastslår ”Jungfru Maria kroppsliga upptagande till himlen”. Ingen av dessa dogmer har något stöd i bibelordet och förkastas därför av bibeltroende.

Det är egentligen ett oerhört påstående att en människa ska anses ha en sådan auktoritet att han ska räknas som ofelbar

då han uttalar sig i lärofrågor. Därigenom blir det i praktiken omöjligt för en katolik att inte acceptera vad påven har sagt i en lärofråga, oavsett hur bibelstridig det uttalandet kan vara.

För att vi ska förstå vilken oerhörd makt som den katolska kyrkan tillskriver påven, ska vi citera från *Katolska kyrkans katekes*. I § 882 kan man bland annat läsa följande om påven: ”I kraft av sitt uppdrag som Kristi ställföreträdare och hela kyrkan herde har biskopen av Rom nämligen den fulla, högsta och universella makten över kyrkan och kan alltid utöva den fritt.”

Vilken auktoritet och oerhörd makt som alltså tillskrivs påven och dessutom kan han utöva den fritt! Detta kan få förödande konsekvenser för dem som underordnar sig allt vad påven kommer att göra och lära, denne ”Kristi ställföreträdare”.

Det var den 18 juli 1870 som Första Vatikankonciliet fastslog dogmen om påvens ofelbarhet. Detta skulle visa sig bli en mycket märklig dag, inte alls blev vad påven hade tänkt. Vi ska här ta del av vad som hände då och vi gör det utifrån Grattan Guinnes bok *Babylon och vilddjuret*. Den utgavs 1894 på engelska.

Redan 1868 sände påven ut en kallelse till att delta i konciliet som alltså skulle hållas 1870. Guinnes beskriver vilken stor skara som hade inbjudits. ”Sex furstliga ärkebiskopar 49 kardinaler, 11 patriarker, 680 ärkebiskopar och biskopar, 28 abbotar, 28 ordensgeneraler och 803 andliga ledare, vilka över hela världen företrädde den romerska kyrkan, antog och bekräftade högtidligt dogmen, att innehavaren av den påvliga stolen, i alla sina uttalanden i fråga om tro och sedelära, är ofelbar.”

Guinnes fortsätter att beskriva hur förberedelser hade

gjorts för att det skulle bli ett stort skådespel, där påven skulle upphöjas och glänsa genom de arrangemang som hade vidtagits för detta. Men i stället för att bli en glänsande dag så utvecklades den dagen till motsatsen – en dag som de deltagande aldrig kom att glömma. Här tar vi del av Guinnes beskrivning av denna dag:

”Åtskilliga anordningar hade gjorts för att genom speglar uppfånga solens strålar och därigenom kasta ett återsken likt som av en gloria omkring påvens huvud, då denna dogm vid middagstid skulle högtidligen förkunnas. Men solen ville inte lysa denna dag, den 18 juli 1870. I stället förmörkades himlen av svarta moln, som bredde ett nattligt mörker över ’den heliga staden’, vilket endast avbröts av förskräckliga blixtar. En rasande orkan medförde strömmar av vatten och förenade sig med det rullande dånet av en stark åska. Allt detta utgjorde ett av det mest förfärliga oväder staden Rom i mannaminne fått erfaras.

Ett ögonvittne berättar härom följande: ’Utan att vilja lägga otillbörlig vikt vid dylika naturens fenomen, kan vi likväl inte alldeles förbigå de händelser som ägde rum, så väl då detta kyrkomöte i Vatikanen öppnades, som då det slutade. Öppnandet som ägde rum i början av vintern, den 8 december 1869, ledsagades av ett skyfall och den mest våldsamma storm, och avslutningen i och med kungörandet av dogmen om påvens ofelbarhet, som skedde under högsommaren den 18 juli 1870, utmärktes genom ett än mera fruktansvärt oväder. Då vi den 8 december 1869 for till Peterskyrkan, tycktes himmelens alla slussar vara öppnade, och vi höll på att kastas ut ur våra vagnar. Även i går, den 18 juli, hade vi, i stället för en klar romersk him-

mel och en strålande brännande sol, vad jag skulle vilja kalla årstidens stora storm. Alltså utmärkte sig kyrkomötets såväl öppnande som avslutning, genom en våldsam naturrevolution.

Uppläsningen av dogmen efterföljdes av utropande av de vördade fädernas namn, och det ena 'placet' (det medgives) följde på det andra, dock inte i någon särdeles hastig följd. ('placet' är en bekräftande röst i en församling, vår kommentar). Fastän ordet uttalades med högre och starkare röst, än vad som vid dylika tillfällen brukar användas, kunde rösterna knappast höras på grund av ihållande starka åskskrällar. Stormen, vilken varit ganska hotande hela förmiddagen, bröt nu lös med den yttersta våldsamhet. Och fädernas 'placet' sökte härunder kämpa sig fram genom stormen, under det att åskan dånade oavbrutet över våra huvuden, blixterna ljungade in genom fönstren ned genom kyrkans valvbågar och in i alla de små sidokapellen, och tvingade församlingen att dela sin uppmärksamhet. 'Placet' skrek en eminens eller en annan "nådig herre", och ett förfärligt dånande åskslag följde som svar, under det att blixterna oavbrutet flammade kring baldakinerna och in i alla kyrkans valvbågar, liksom för att överallt låta svaret förnimmas. Ovädret var på sin höjdpunkt då resultatet av omröstningen lämnades åt påven. Men mörkret var så svart, att man nödgades hämta ett ofantligt vaxljus och ställa det bredvid påven, för att han skulle kunna se att uppläsa de ord vilka föranledde honom en gudomlig makt. Åter flammade ljungande blixter runt omkring valven och åskans då skrällde förfärligt. Jag stod i detta ögonblick i södra tvärskeppet och försökte med hjälp av blixten genomtränga det mörker som omgav påven, då ett ljud, liksom av någon slags mäktigt

frambrusande kraft – jag kunde ej på något sätt förklara vad det kunde vara – kom mig att häftigt spritta till och se mig omkring åt alla håll. Kunde det vara en hagelstorm? Detta var åtminstone under ett ögonblick det intryck jag mottog, men ljudet växte och tilltog då jag såg ett moln av vita näsdukar, vilka svängdes i luften. De vördade fäderna hade själva givit signalen härtill genom handklappning. Stormen beskrevs i en påvlig romersk tidning, *Correspondance de Roma*, och även den bekräftar: 'att åskan dånade från himmelen under det att Peterskyrkan genljöd av de rättrognas bifall samt att blixten slog ned och träffade kyrkans kupol och krossade några av fönstren i St Processus' och St Martianis relikkor, på vilka den påvliga tronen är uppställd.'" Slut citat.

Så återges alltså denna dag av ett ögonvittne då dogmen om påvens ofelbarhet i lärofrågor skulle antas. Det var som om himmelns krafter ville protestera och vi gör nog klokt i att inte bara beskriva detta som en tillfällighet. Att avfärda det som hände, utan att reflektera över vad den proklamation som utropades denna dag har för betydelse, kan vara ödesdigert med tanke på kommande dogmer.

Det är intressant att konstatera att det omgående hände något som fick stora konsekvenser redan samma dag som ofelbarhetsdogmen stadfästes, den 18 juli 1870. Då förklarades nämligen också krig mellan de dåvarande stormakterna Frankrike och Tyskland. Det kriget ledde till att påvens kyrkostad, som då utgjorde 1/3 av Italiens yta, och vilken han och hans företrädare innehaft i över 1 000 år, togs ifrån honom och överlämnades i Italiens ägo.

Det är minst sagt anmärkningsvärt att detta hände samma

dag som skådespelet i Vatikanstaten utspelades, och senare ledde till en så oerhört stor förändring av detta påvens centrum och högborg. Det verkar inte sannolikt att allt detta skulle vara en tillfällighet.

Angående påveämbetet ska vi också konstatera att denna titel, påve, latin papa, betyder ”fader” eller ”pappa”. Det är alltså detta som påven låter sig tilltalas med. Här kan vi inte gå förbi Jesu ord: ”Och kalla inte någon på jorden er fader, för en är er Far, han som är i himlen” (Matt. 23:10). Enbart detta uttalande av Jesus borde vara en tankeställare med tanke på påveämbetet.

9

DEN NUVARANDE PÅVEN

VI HAR I DENNA BOK citerat ur flera kyrkohistoriska böcker. Detta har gjorts för att vi ska se bakgrunden till den katolska kyrkan, dess läror och även påveämbetet. Historielöshet är något farligt. Om vi inte känner till historien, kan vi lätt hamna utan grund i vår tid. Historien ger oss ett bredare perspektiv och insikt i vad som grundläggande ligger bakom det som sker idag. Vi kan då med en klarhet, som vi annars inte skulle ha, se vad som ligger till grund för vissa av de händelser som utspelas i vår tid.

Vi har också haft med citat ur en av *Svenska kyrkans bekännelseskrifter*, som har sitt ursprung från reformationen och är grunden för den förkunnelse som Martin Luther återuppväckte, nämligen den om rättfärdiggörelsen genom tron. Denna är grundläggande för vår frälsning, en säker och fast trosgrund. Det är inte svårt att se att det finns avsevärda skillnader mellan katolsk och evangelisk tro, ett faktum som inte går att förbigå. Vi ska för den skull inte fördöma katoliker, men en ärlig och öppen granskning av vissa katolska läror, leder oundvikligen till att man inser att de stora skillnader

som föreligger i tro och lära.

I de två senaste kapitlen har vi granskat påveämbetet och nu ska vi lämna den historiska tillbakablicken och rikta blicken mot vår egen tid och den nuvarande påven, Franciskus. Han tillträdde som påve den 13 mars 2013.

Denne Franciskus har uppmärksammats på olika sätt, eftersom han betraktas som en annorlunda påve, jämförd med hans företrädare på påvestolen. Detta gäller inte minst i hans relation till andra religioner. Vi ska i det här kapitlet granska hans agerande på detta område, därför att det kan komma att ha en mycket stor betydelse med tanke på framtiden, vilket vi återkommer till längre fram i denna bok.

Ganska omgående kom tydliga signaler att den nya påven, Franciskus, skulle komma att stå för en ny inriktning. Bland annat visade det sig att han skulle göra stora ansträngningar för att skapa kontakter med andra religioner. Redan dagen efter att påve Franciskus tillträtt, samlade han ledarna för alla de större religionerna, tillsammans med ortodoxa kristna, protestantiska samfund, judar, muslimer, buddister, sikher, hinduer och jainister.

Varför hade påven så bråttom med att göra det och sedan också fortsätta vidare på den inslagna vägen. Det verkar som om han har en agenda han tänker genomföra och vi måste inse att det inte är en tillfällighet det som sker. Flera har förvånats över vad de steg påven tagit. Här handlar det om att steg för steg bryta ner fördomar och motstånd emot andra religioner.

Påven Franciskus har redan börjat skriva avtal som kan ses som steg i en riktning som vi vill varna för. Påven har exempelvis signerat ett avtal med storimamen Ahmed el-Tayeb vid

ett möte i Abu Dubai i februari 2019. Franciscus var den förste påven någonsin att besöka den arabiska halvön.

Vi kan också ta med att påven vid ett interreligiöst möte sa att människor i olika religioner måste arbeta för att bygga framtiden tillsammans, alternativet skulle vara att ”det kommer inte finnas en framtid”.

Att påven tar steg för att närma sig islams företrädare är kanske en logisk utveckling med tanke på vad *Katolska kyrkans katekes* säger i paragraf 841. Där behandlas kyrkans relation till muslimerna: ”Men frälsningsplanen omfattar också dem som erkänner Skaparen, framför allt muslimerna. De bekänner att de har Abrahams tro och tillber med oss den ende och barmhärtige Guden, som ska döma människorna på den yttersta dagen.”

Det behöver sägas att det är en himmelsvid skillnad mellan islam och den kristna tron. Påven har också påstått att Gud vill ”ha en mångfald av religioner”. Det är ett förbryllande uttalande.

I detta sammanhang behöver vi påminnas oss om att Bibeln cirka 600 gånger varnar för andra religioner och för avgudadyrkan, vilken framställs som avskyvärd i Guds ögon. Här kan noteras att påven inte heller ställer sig främmande till avgudar och avgudabilder. Den 4 oktober 2019 hölls en ceremoni som till och med väckte uppmärksamhet i den katolska världen, frånsett alla andra kristna som reagerade inför den. Det var när påven besökte Amazonas och välsignade Pachamama-statyetter. Det ska sägas att Pachamama är gudinnan av Moder Jord i den andinska kosmogonin.

I samband med denna ceremoni skriver Michael Pakaluk,

som är professor i etik och socialfilosofi vid The Catholic University of Amerika, en artikel i *Crisis Magazine*. Den har rubriken *Liberalism och Avgudadyrkan*: Pakaluk skriver så här (i vår översättning till svenska) och han börjar med att citera *Catholic Encyclopedia*:

”Betraktat i sig är avgudadyrkan den största dödssynden.” Så börjar den gamla *Catholic Encyclopedia* inlägg i ämnet. Jag blev förvånad när jag läste att detta är den största av alla döds-synder. Var det värre än mord? Värre än sexuella övergrepp mot minderåriga? För det är per definition, fortsätter inlägget, en inbrytning i Guds suveränitet över världen, en utmaning mot hans gudomliga majestät, ett upproriskt anspråk av en ond varelse, på den tron som tillhör Gud allena. Till och med att simulera avgudadyrkan, för att undkomma döden under förföljelser, är en dödssynd, på grund av den skadliga lögn det innebär och den skandal den orsakar.” Så citerar alltså Michael Pakaluk *Catholic Encyclopedia* och hur allvarligt avgudadyrkan anses i denna.

Det påven gjorde då han välsignade dessa Pachamamastatyetter i Amazonas, var inte heller slutet på historien. Representanter för denna hednareligion inbjöds också till Vatikanstaten och Pachamamstatyetter fördes in i Santa Maria kyrka, nära St. Peterskyrkan i Rom. Dessa avgudabilder placerades på altaret i denna katolska kyrka och lämnades kvar där till slutet av mässan.

Det fanns naturligtvis dem som reagerade. På den katolska webbsidan *News/Information*, som analyserar livet i kyrkan, skriver man bland annat om denna rubriken: Den hedniska tillbedjan av Pachamama: ”Även katolska biskopar protesterade

inför dessa händelser som inte förekommit tidigare.” Det var också två unga konservativa katoliker som agerade rent praktiskt och tog Pachamamstatyetterna och kastade dem i Tibern. Påven reagerade med upprördhet över dem och deras tilltag.

Nämnas kan att påven Franciskus har skrivit på dokument med muslimska ledare i olika sammanhang. Och inte bara det; han har också haft bön tillsammans med muslimer. Så skedde då han besökte den världsberömda Blå moskén i Istanbul. Där bad han tillsammans med Istanbuls stormufti Rahmi Yara. Påven bad då vänd mot Mecka. Det säger allt om hur långt påven verkar vara villig att gå i sina kontakter med andra religioner.

Den 20 oktober 2020 deltog påven Franciskus i en interreligiösa fredsbön i Kapitolium i Rom. Det årets tema var ”Ingen räddar sig ensam – fred och broderskap”. Ledare för alla religioner samlades för att tillsammans be för offer i krig och under pandemin.

Det som återgivits här är något av vad påven Franciskus har hunnit med på det interreligiösa området. Vad är då agendan bakom allt detta, som påven varit involverad i under sin tid på påvestolen? Man kan fråga hur långt påven kan tänkas gå. Ja, framtiden kan komma att visa att han är beredd att gå mycket långt.

10

BABYLON OCH SKÖKAN

DET SOM VI NU BEVITTNAR är troliga steg mot en världsreligion. Det kan för många låta som överkligt att något sådant skulle kunna skapas. Men den profetiska bild Bibeln tecknar visar att detta kommer att bli en verklighet i samband med denna tidsålders avslutning. De som studerar det profetiska ordet ser det nya skeende som nu är på gång med interreligiösa kontakter, böner och avtal som tecken på att den profetiska uppfyllelsen på detta område närmar sig.

Redan nu börjar det talas om en världsreligion: ”En världsreligion: påven Francis undertecknar historiskt förbund med islam”. Nyhetssajten *Technocracy News&trends* hade denna rubrik efter det att påven hade skrivit under det historiska interreligiösa dokumentet med Sheikh Ahmed al-Tayeb, som anses vara den viktigaste imamen inom den sunnimuslimska delen av islam. Detta hände i februari 2019.

I referatet från det mötet sägs att undertecknandet var: ”en historisk förklaring om brödraskap som kräver fred mellan nationer, religioner och raser, framför globala religiösa ledare från kristendomen, islam, judendom och annan tro.”

Efter detta historiska möte blev det en uppföljning i oktober 2020. Det skedde i en påvlig encyklika som bär namnet "Alla bröder". I den kan man läsa att påven vill förena det goda från alla religioner. Vid presentationen av encyklikan i Vatikanen deltog en muslimsk domare som gav uttryck för att han instämde i varje ord som påven skrivit i encyklikan och såg fram emot ett upprättande av ett hela mänsklighetens broderskap.

Det kan låta fromt och vackert, men för den andligt och profetiskt vakne är det ett tecken på att vi närmar oss den världsreligion som alltså finns nedtecknad i bibelordet. Med tanke på det behöver vi nu en mer intensifierad undervisning i denna fråga, så att vi kan förstå de skeenden som äger rum inför våra ögon.

Det har inte varit mycket undervisning om detta i Sverige, men det finns flera böcker utgivna på engelska, som undervisar om denna aspekt av det profetiska ordet. Undervisning finns också på kristna tv-kanaler och Youtube. Att det inte är lika aktuellt i vårt land, beror till stor del på att predikningar och undervisning om Bibelns profetior om den yttersta tiden inte förekommer i någon större omfattning.

Vi ska här nämna aktualisera den bild som det profetiska ordet ger av en världsreligion och se på hur en sådan kommer in i det framtida skeendet. Vi vänder oss till Uppenbarelseboken, som tecknar den profetiska bilden om det som kommer att bli en verklighet. Profetian om en världsreligion är direkt kopplad till det kommande politiska världstyret under Anti-krist.

Denne världsledare, Antikrist, är motsatsen till Kristus. "Anti" kan ha den dubbla betydelsen av "emot" och "i stället

för”. Detta är betecknande för denne person som alltså kommer att framträda i tidsålderns avslutning. Det är också den tid då Kristus kommer att uppenbara sig på himlens skyar, samtidigt som Antikrist, som också benämns ”vilddjuret”, uppenbarar sig på jorden.

Det som kommer att bli så avgörande, är att då kommer skillnaden bli uppenbar, mellan dem som tagit emot Kristus som sin frälsare och dem som välkomnat Antikrist. Då Antikrist har framträtt kommer allt ställas på sin spets och det kommer att bli uppenbart om man tillhör Kristus som hans brud, eller om man följer Antikrist och tillhör dem som i Bibeln beskrivs som ”skökan”.

Dem som har valt Jesus betecknas av Paulus, som att man är trolovad med Kristus: ”Jag har trolovat er med en enda man, Kristus, och vill föra fram en ren jungfru till honom” (2 Kor. 11:2).

Denna trolovning sker då man tar emot Jesus som sin frälsare. Den trolovade väntar på sin brudgum och när denne kommer blir det bröllop mellan brudgummen Jesus och bruden, hans folk. Denna förening har de troende genom alla tider väntat på och den äger rum på det himmelska bröllopet, då brud och brudgum förenas.

Det kommer också att bli en kulmen för brudens motsats, skökan. En sköka är den som inte troget väntar på sin himmelske brudgum. Paulus skrev om ”en ren jungfru”, som är trolovad med Kristus. Motsatsen till renhet är orenhet, vilket är betecknade för en sköka och hennes liv. För den andliga skökan väntar inte ett himmelskt bröllop, utan en dom. Vilka kontraster! Det 17:e kapitlet i Uppenbarelseboken har i *Svenska*

Folkbibeln rubriken "Domen över skökan". I *Bibel 2000* är rubriken "Domen över Babylon". Det är förståeligt, eftersom också Babylon är omnämnt i detta 17:e kapitel.

Skillnaden mellan rubrikerna är inte heller märklig, eftersom det finns en direkt koppling mellan skökan och Babylon. Båda dessa bibelöversättningar har för övrigt som rubrik över det 18:e kapitlet i Uppenbarelseboken "Babylons fall". Det kommer alltså en dom och ett fall för denna sköka.

Dessa två kapitel kan vid första anblicken vara svåra att förstå, men vi får försöka ta del av deras budskap som det blev uppenbarat för Johannes. Han fick nämligen del av det som han har skrivit ner i dessa två kapitel genom en uppenbarelse, förmedlad av en ängel: "En av de sju änglarna med de sju skålar kom och talade med mig och sade: 'Kom, jag ska visa dig domen över den stora skökan som tronar på väldiga vatten'" (Upp. 17:1).

I den 15:e versen kommer förklaringen till vad uttrycket "vieldiga vatten" innebär. "Och han sade till mig: Vatten som du såg där skökan tronar, det är folk och människomassor och länder och språk." Det kan här nämnas att den katolska kyrkan finns representerad i stort sett över hela världen.

Det var den ena uppenbarelsen som Johannes fick, denna gång gällde det skökan. Samma ängel visade Johannes också skökans motsats, bruden. Detta skildras av Johannes så här: "Kom, jag ska visa dig bruden, Lammets hustru" (Upp. 21:9). Johannes såg och förstod skillnaden mellan skökan och bruden och det är viktigt att vi också gör det. Denna skillnad kommer att bli alltmer uppenbar allt eftersom tiden går för att slutligen kulminera, antingen genom domen över skökan, eller med det

himmelska bröllop som väntar Jesu brud.

Kan vi identifiera skökan med ledning av hur Johannes beskriver henne? Utan att på något sätt fördöma enskilda katoliker så är det mycket i beskrivning av skökan som kan kopplas till den katolska kyrkan.

I Upp. 17:2 läser vi: ”Jordens kungar har horat med henne, och jordens invånare är berusade av hennes otukts vin.” Här beskrivs den politiska makten som ”jordens kungar” och att dessa, som det heter, har ”horat med henne”. Är det någon kyrka som mer än någon annan varit allierad och förknippad med den politiska makten, så är det den katolska kyrkan.

Detta började på 300-talet, då kejsaren Konstantin kopplade samman den politiska makten med kyrkan. När sedan romarrikets makt försvagades så fick den katolska kyrkan alltmer makt. Stundtals hade den katolska kyrkan sådan makt att den till och med stod över den politiska makten. Historien vittnar om detta och hur det ledde till en förvärldsligad kyrka. Vatikanen har i vår tid formella diplomatiska förbindelser med hela 174 nationer.

Prästen Peter Fjellstedt skriver i sin kommentar till Upp. 17:3 bland annat följande: ”Vilddjuret är den härskande världsmakten; kvinnan är den avfallna kyrkan, som då ännu kallar sig Kristi kyrka.”

Vi ska se vidare se på beskrivningen av skökan i den nästföljande versen: ”Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor. I handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt” (Upp. 17:4).

Färgerna som skökan är klädd i är alltså purpur och

scharlakana. I katolska kyrkan är det brukligt att kardinalerna har scharlakansröda klädnader och att biskoparna bär purpurfärgade dräkter. Till detta kan läggas att påvestolen är scharlakansröd.

Dessa färger, scharlakansrött och purpur, är vad Johannes såg i sin profetiska syn om den kommande skökan. Just de färgerna, som är så vanliga inom den katolska kyrkan; vi tror inte att detta är någon tillfällighet.

Vi får också reda på en annan detalj angående skökan i den syn som Johannes såg: ”I handen hade hon en guldbägare.” Det är intressant att katolska kyrkan själv framställt sig på det sätt som här beskrivs, till exempel på en påvlig medalj, föreställande påven Leo XII, och tillverkad 1825.

På den ena sidan av medaljen syns påven Leo XII och på den andra sidan ser man en kvinna som sitter på jordklotet med en bägare i handen. Inskriptionen tillsammans med kvinnan som finns på medaljen är ”Sedet Super Universum” (”sittande på universum”). Det betyder att hennes säte som myndighet är universell, d.v.s över hela världen. Det stämmer bra med katolska kyrkans syn på sig själv då den både benämner sig som ”världskyrkan” och betraktar sig som sådan.

Det finns mer än medaljer som framställer katolska kyrkan som en kvinna och med en bägare i handen. Ett konstverk kan lyftas fram i detta sammanhang, en oljemålning av konstnären Gaetano Gandolfi, och på den ses en kvinna med en bägare i handen. Målningen är skänkt till påven Pius X och den finns i Vatikanens konstsamling.

Kvinnan, skökan är också: ”smyckad med guld, ädelstenar och pärlor”. Detta symboliserar rikedom. Är det någon kyrka

som kan förknippas med rikedom så är det den katolska. *Svenska Dagbladet* hade en artikel om denna kyrkas rikedomar i samband med påvens besök i Sverige 2016. I den artikeln kunde man läsa: "Hur mycket pengar har katolska kyrkan? Det är en fråga som inte är alldeles lätt att besvara. Men en italiensk tidning uppskattade 2014 värdet på Vatikanens olika tillgångar till åtminstone 10 miljarder euro – alltså nästan 100 miljarder kronor." Detta är en oerhörd rikedom och kyrkans förmögenhet består inte enbart av pengar. Kyrkan äger land motsvarande en yta lika stor som Sverige och Finland tillsammans, vilket också kan vara svårt att ta in.

Vi läser i Upp. 17:5: "På hennes panna var skrivet ett namn, en hemlighet: Det stora Babylon, mor till jordens skökor och skändligheter." Detta är alltså en beskrivning av skökan, som "det stora Babylon", en beskrivning som återkommer i följande kapitlet, det 18:e. Babylon stod skrivet i pannan på skökan, hon var alltså märkt med denna beteckning. Skökan är motsatsen till bruden och de som tillhör den skaran har ett helt annat namn tecknat på sina pannor, nämligen Guds namn (Upp. 22:4).

För att återgå till skökan, så sägs hon vara "mor till jordens skökor och skändligheter." När vi nu gör en koppling mellan katolska kyrkan och skökan, ska det också sägas att det finns mycket mer av skökokristendom än bara i denna kyrka. Men budskapet här är att just denna sköka är mor till andra skökor.

"Och jag såg att kvinnan var berusad av de heligas blod, av Jesu vittnens blod. Och när jag såg henne blev jag djupt förundrad" (Upp. 17:6). Detta är ett mycket sorgligt område att beröra. Katolska kyrkan har förföljt dem som inte velat inrätta

sig och underordna sig dess läror. Otaliga är de gudfruktiga män och kvinnor som blivit dödade av denna kyrka.

Här följer ett vittnesbörd från *History of the Rise and Influence of the Spirit of Rationalism in Europe*, Vol. 2: "Att Roms Kyrka har utgjutit mer oskyldigt blod än någon annan institution som någonsin existerat i mänskligheten kommer inte att ifrågasättas av någon protestant som har en fullständig kunskap om historien."

Historiker uppskattar att den romerska katolska kyrkan under medeltiden och under inkquisitionen dödade över 50 miljoner människor som de ansåg som kättare, varav de flesta var kristna som vågade äga en bibel (som katolska kyrkan förbjöd) eller som proklamerade Kristi evangelium. Det är tragiskt och ledsamt att behöva skriva om det, men vi kan inte heller förneka historiens vittnesbörd om den blodiga historia som är kopplad till den katolska kyrkan.

I vår tid är det inte möjligt att en sådan förföljelse kan ske, som det var möjligt tidigare i historien. Det kan dock nämnas att så sent som på 1950-talet förekom det blodiga förföljelser från den katolska kyrkans sida mot evangeliska kristna i Sydamerika.

När Johannes såg denna vision av en kvinna, som var berusad av de heligas blod, skriver han: "Och när jag såg henne blev jag djupt förundrad." Johannes verkar närmast chockerad av det han såg, han var inte bara förundrad, det står att han var "djupt förundrad". Detta är inte att undra på, ty en kyrka borde inte förknippas med att ha orsakat så mycken död och blodsutgjutelse av levande kristna, eller "Jesu vittnen", som Johannes skriver. När man tar del av detta tragiska vittnesbörd

är det svårt att riktigt ta in det. Det är säkert också svårt för gudfruktiga katoliker idag, att deras kyrka förknippas med denna sorgliga historia. Vi vill på inget vis anklaga dem som inte har någon delaktighet i det som den katolska kyrkan har gjort tidigare i historien.

I de nästföljande verserna ser vi att skökan blir ihopkopplad med vilddjuret. I Uppenbarelseboken är det Antikrist som betecknas som "vilddjuret". Här finns en profetisk dimension som ännu inte har uppfyllts, men som kommer att få sin uppfyllelse. Vi ska återkomma till detta.

Det finns mycket i detta kapitel som står inför sin slutliga uppfyllelse, men nu ska vi koncentrera oss på beskrivningen av skökan. Vi finner då att denna sköka är kopplad till en speciell plats: "Här krävs ett sinne med vishet: de sju huvudena är sju berg som kvinnan sitter på. De är också sju kungar" (Upp. 17:9).

När det gäller de sju bergen som kvinna sitter på, går tankarna till en speciell stad som är berömd för att vara byggd på just sju berg, nämligen Rom. Detta är ingen ny kunskap eller tolkning; vi ska ta del av vad *Studiebibeln* i fem band bland annat skriver som kommentar till denna vers: "En läsare vid den tid då Johannes skrev boken kunde inte vara i tvivel om vad som menades med staden på de sju bergen. Det var mycket vanligt att romerska författare beskrev Rom som staden på de sju bergen eller kullarna." Slut citat.

Alla vet att Vatikanstaten, påvens högsäte, ligger i Rom. I detta sammanhang kan också nämnas den beteckning som vi återfinner i nästkommande kapitel, Upp. 18, nämligen "Babylon". Dessa två kapitel, det 17:e och det 18:e i Uppenbarel-

seboken är nära sammankopplade och de handlar om domen över skökan och Babylons fall. För att finna en ledtråd när det gäller Babylon, ska vi se vad Petrus skriver: "Församlingen i Babylon, utvald liksom ni, hälsar till er" (1 Petr. 5:13).

Då Petrus skrev detta var det Babylon, som vi läser om i Gamla testamentet, lagt i ruiner. Petrus var inte där när hans skrev sitt brev, men vi vet att han hade kommit till Rom och var verksam där. Då han skriver Babylon i stället för Rom, innebär detta att han ger Rom den beteckningen, eftersom han ser denna stad som en syndig världsstad, liksom Babylon en gång var.

De första kristna såg Babylon som beteckning för Rom. Kyrkofadern Irenaeus, född cirka 130, död 202 ansåg detta. Irenaeus var lärjunge till Polykarpus, som i sin tur var lärjunge till Jesu lärjunge Johannes, samme apostel som skrivit Uppenbarelsboken. Irenaeus skriver så här angående Babylon som beteckning på Rom: "Babylon är en bild av den romerska staten som är så mäktig och stolt över sitt herravälde och som våldsam samt förföljer de heliga". Många andra har också ansett Babylon som en beteckning på Rom, en av dem är Hieronymus. Han är mest känd för sin översättning av Bibeln från grekiska och hebreiska till latin; Hieronymus dog år 420.

Det kan i detta sammanhang vara intressant att ta del av en bok av Christopher Wordsworth, teologie doktor, sedermera biskop i Lincoln, England. Han skrev 1850 boken *Babylon*. I denna bok utmanade han den katolska kyrkan genom att i boken ställa denna fråga: "Är Romerska kyrkan liktydig med Uppenbarelsbokens Babylon?"

Han skriver vidare: "Om någon präst eller medlem av ro-

merska kyrkan kan motbevisa dessa mina slutsatser, uppmanas han härmed att göra det. Nog vill han utan tvivel, om han kan... men om han ej kan bör han, såvida hans eviga frälsning är honom kär, lyssna till den sanning som predikas genom Johannes Uppenbarelses ord och med Kristi röst.” Boken utgavs ytterligare en gång, sexton år efter den första upplagan om ut. Vid 1890-talets mitt uppger Grattan Guinnes i sin bok *Babylon och vilddjuret*, att inget svar lämnats från någon i den romerska kyrkan.

Den sista versen i kapitel 17 i Uppenbarelsesboken pekar också på att det är Rom som det handlar om: ”Och kvinnan som du såg är den stora staden som regerar över kungarna på jorden” (Upp. 17:18). Ingen annan stad i världen kunde då utmana Rom som ”den stora staden.” Den stad, som under den tid då Johannes fick sin uppenbarelse kunde sägas regera över kungarna, var Rom. Det stora romerska riket hade väldiga landarealer under sig; det sträckte sig över större delen av Europa samt länderna runt Medelhavet. Det regerade med makt över hög som låg inom detta rike.

Det var inte endast under det gamla Romarrikets tid som den katolska kyrkan hade stor makt, den fortsatte nämligen under medeltiden. Vi ska ta del av vad Alf Lindberg skriver om detta i sin bok *Från Urkristendom till Katolsk kyrka*. Han beskriver där både den andliga utvecklingen inom kyrkan och den makt som denna kyrka hade under medeltiden:

”Inom medeltidens katolska kyrka kom en utveckling att äga rum, vilken innebar ett fortsatt avlägsnande från Nya Testamentes ideal och riktlinjer. Kyrkan framträdde i allt högre grad som en institution, jämförbar med staten i makt och

rikedom. Rom blev ingalunda enbart den politiska maktens, utan även den andliga, ekonomiska och kulturella maktens, centrum i Europa. Kyrkans rikedomar lockade allt fler, som med snart sagt alla medel ville få del av dem, d. v. s. i realiteten få bli innehavare av hennes olika inkomstbringande ämbeten. Kunde man inte komma över dem på annat sätt, köpte man dem helt enkelt, s. k. simoni (jmf. Apg. 8:14–25).”

Rom har alltså varit såväl politiska centrum som religiöst centrum. Ser vi det i ett profetiskt perspektiv är det inte svårt att kunna tro att Rom kan bli ett naturligt centrum för en kommande världsreligion.

11

ANTIKRIST OCH SKÖKAN

VI HAR SETT PÅ DEN KATOLSKA kyrkans ursprung och bakgrunden till vad den i dag är. Vi har också tagit upp hur den nuvarande påven agerar då det gäller att skapa relationer med olika religioner. I det förra kapitlet såg vi på hur Uppenbarelseboken ger en profetisk teckning av framtiden med bilder som vi menar återspeglar den katolska kyrkan.

Vi behöver också se mer konkret på hur de profetiska förutsägelserna i bibelordet kan komma att gestaltas. Vi tror att vi har kommit så långt i de profetiska skeendena i ändens tid, att vi behöver se tecknen i vår tid angående hur en uppfyllelse kan komma att ske.

Vi har redogjort för den dramatiska förändringen som ägde rum på 300-talet, då den politiska makten allierades med kyrkan. Det var något nytt som skulle ha varit främmande för tidigare generationers kristna. Dessa var inte allierade med de politiska ledarna utan förföljda av de styrande i det stora och mäktiga romerska riket. Men på kejsare Konstantins tid skedde en helomvändning, man gick ifrån att vara förföljd till att bli accepterad och få plats i de fina salongerna. Ändå var

de efterföljare till den första tidens kristna, som i stor utsträckning hade fått hålla till i de underjordiska katakomberna och utöva sin tillbedjan och tro på Frälsaren. Nu började i stället en tid då praktfulla kyrkor blev den plats där de kunde utöva sin tro, men med detta följde också kompromisser, då hedniska uttryckssätt kom in i kyrkorna och ”kristnades”. Vi har gett exempel på det i kapitel 5.

Genom denna förändring blev plötsligt kyrkan en del av ett jordiskt rike. Det verkar som att man glömt bort Jesu ord: ”Mitt rike är inte av den här världen” (Joh. 18:36). Den pilgrimsanda som präglade de första kristna byttes ut när de kristna nu blivit ansedda medborgare i ett stort och mäktigt jordiskt rike.

Denna kursändring kommer att nå sin fullhet i en nära framtid, som finns förutsagd i det profetiska ordet. Såsom den gångna tidens kyrka gick i armkrok med den politiska makten, så kommer denna obibliska förening blomma fullt ut i den sista tidens händelser. Då kommer den stora ledaren, som Bibeln varnar för, nämligen Antikrist, ingå en allians med den stora skökan. Med bibelns språk uttrycks detta i denna vers från Uppenbarelseboken: ”I Anden förde han mig bort till en öken. Och jag såg en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn och med sju huvuden och tio horn” (17:3).

Det var alltså genom Anden som Johannes fördes ut i en öken, en beskrivning av ofruktbarhet som är motsatsen till en blomstrande livgivande mark. Enligt judisk sed var öknen en plats för onda andar (Matt. 12:43), alltså motsatsen till Guds närvaro.

Här i öknen möter oss bilden av den kvinna som också

beskrivs som sköka. Men hon sitter på ett vilddjur, hon är alltså buren av detta hemska djur. I Uppenbarelseboken, kapitel 13, möter vi detta vilddjur, som där är omnämnt ett tiotal gånger. Vilddjuret anses vanligtvis vara en beskrivning av Antikrist.

För att Antikrist ska kunna koppla sitt grepp över människorna i världen, behöver han på något sätt gå i allians med de många religiösa trosuppfattningar som finns i världen. De allra flesta människor bär på någon form av tro och tillhör någon religion och det ligger i Antikrists intresse att kunna dra fördel av detta, som ligger så djupt i människans natur. Att då på något sätt skapa en gemensam nämnare som för samman formerna för religiös tillbedjan, blir ett viktigt led i Antikrists ambitioner att globalt knyta alla människorna till sig.

I dessa strävanden finns en faktor som kan bli av avgörande betydelse. Något som förenar de stora religionerna är att alla talar om en gudomlig återkomst. Detta framgick av en helsidesannons som publicerades i Dagens Nyheter den 25 april 1982. Det var med stor förvåning som många kunde läsa rubriken som var skriven med stor fet stil: KRISTUS NU HÄR.

Det var det inte enbart i Sverige man kunde läsa detta budskap, utan uppger i annonsen uppges följande: ”Detta meddelande publiceras samtidigt i alla världens större städer.”

I annonsen stod bland annat att läsa om den som presenterades som ”Världsläraren Lord Maitreya”, nu hade kommit för mänskligheten skull. Texten fortsatte: ”På samma sätt som kristna väntar på Kristi återkomst, väntar judarna på Messias, buddisterna den Femte Buddha, muhammedanerna Imam Madhi, och hinduerna Krishna. Allt detta är namn för en och samma person.”

Det trädde inte fram någon världsfrälsare just då, det kan inte ske förrän tiden är inne, då enligt Uppenbarelseboken, Antikrist och den falske profeten ska träda fram: Paulus skriver: ”Och ni vet vad det är som nu håller honom tillbaka så att han kan träda fram först när hans tid kommer” (2 Tess. 2:6).

Med tanke på att det i alla världsreligioner finns en längtan efter den upphöjde person som de väntar på, kan det bli en nyckel till ett religiöst bedrägeri, när Antikrist träder fram. Det talas alltmer i vår tid om att det är samma gud som tillbeds i de olika religionerna. Detta syftar till att bereda vägen för en samlande person kan presenteras som den som religionerna i världen längtar efter. Det var också huvudbudskapet i de annonser som publicerades världen över 1982. Det hände inget då, men det kommer att ske, då den falske förföraren, som Bibeln talar om, träder fram. Här kan vi börja ana konturerna av hur denne kan komma att lanseras vid sin ankomst.

Det kan för en del kanske låta som science fiction, men vi kan vara förvissade om att det profetiska ordet kommer att få sin uppfyllelse. Därför är det kommande verkligheter som vi tar del av då vi läser om vad som är förutsagt i Bibelns profetior.

Det är här man kan ana hur skökokristendomen kommer att bli en del i detta religiösa bedrägeri. En ledare för denna religiösa sammanblandning kommer då att finnas i spetsen för den. Bibelns beteckning för denne religiöse bedragare är ”den falske profeten”. Denne person kommer att acceptera Antikrist som den store ledaren och ”frälsaren” för världen. Vi läser i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel, om Antikrist som kallas ”vilddjuret”. Men vid sin sida har han den falske profeten.

Denne beskrivs på detta sätt: ”Och jag såg ett annat vild-

djur komma upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake. Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret vars dödliga sår hade blivit läkt. Det gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. Genom tecknen det fått makt att göra inför vilddjuret förleder det jordens invånare” (Upp. 13:11–14).

För att riktigt kunna förleda människor så behövs det mycket stora tecken. Som vi läste här så kommer den falske profeten att få eld att falla ner på jorden. Inför detta övernaturliga skådespel kommer människor att bedras och förledas.

Jesus förvarnade redan då han vandrade på jorden, om hur det kommer det att bli för de som inte tagit emot honom som sin frälsare, den sanne Kristus. Dessa tar i stället emot den falske Kristus, Antikrist. Om detta säger Jesus: ”Jag har kommit i min Fars namn, och ni tar inte emot mig. Men kommer det någon annan i sitt eget namn tar ni emot honom.” Joh. 5:43.

Det blir alltigenom ett falskspel då Antikrist regerar tillsammans med den falske profeten. Det är också betecknade på vilket sätt detta sker, som vi såg i texten: ”med lögnens tecken och under”. Antikrist bedrar inte bara människor i allmänhet utan han bedrar också den sköka som allierat sig med honom. Det är tydligt att han behöver henne för att förföra människorna, därför bärs hon upp av honom för en tid. Men då han inte lägre behöver skökan förändras allt. Han kommer tydligen tillåta den falska nyskapade världsreligionen fram till en punkt då människor i den blivit knutna till hans antikristliga system, som är beskrivet i Uppenbarelseboken 13.

Fram till detta kan Antikrist verka som den store världsledare som med hjälp av en förening av de olika religionerna, har lyckats frambringa enhet och fred i världen. Den tid som Antikrist har den rollen kan handla om 3,5 år. Efter att ha etablerat sig i sin roll som politisk världsledare kommer en dramatisk förändring. Då kommer han inte längre acceptera någon annan religion eller religionsutövning; det är bara han som ska tillbedjas!

12

ANTIKRISTS TID

NÄR ANTIKRIST INTAR sin rätta position inträder en scenförändring. En ny epok inleds som enligt det profetiska ordet kommer att vara i fyrtiotvå månader, det vill säga i 3,5 år. Under denna tid kommer denne Antikrist visa sin rätta identitet som satanisk inkarnation, vars djupaste syfte är att häda och strida mot Gud, allt heligt och alla heliga (se Upp. 13:5–8).

I detta 13:e kapitel i Uppenbarelseboken, uppenbars den onda treenigheten, djävulen, Antikrist och den falske profeten. Det är en motsats till den gudomliga treenigheten, Gud, Sonen och den helige Ande. En inkarnation av djävulen uppenbaras i mänsklig gestalt, precis som Gud uppenbarade sig i Jesus. Tiden som Jesus verkade från dopet i Jorden till sin död och uppståndelse beräknas omfatta ungefär 3,5 år. Nu kommer Antikrist tillåtas verka under en lika lång tidsperiod. Jesus kom för att leda människor till Gud och gemenskap med Honom, Antikrist kommer för att vilseleda människor till djävulen. Det är i klartext den andliga verkligheter som nu kommer att bli ett faktum. Den allvarlig bild som Bibeln ger av denna fruktansvärda tid, borde väcka oss att i vår tid göra livets viktigaste

val av Guds son Jesus, till frälsning och räddning.

Bibeln ger heller ingen förskönande bild om hur det kommer att gå med den skökokristendom, som förebildas i den stora skökan, modern till alla slags skändligheter på jorden. Slutet för skökan blir förskräckligt; Antikrist visar ingen tacksamhet eller förbarmande med henne, trots att han använt henne som ett redskap för att förföra religiösa personer över hela världen. I stället kastar han av sig den sköka som tidigare bars upp av honom, hon som i sin tur har förlett människor över hela världen: ”Och han sade till mig: ”Vattnen som du såg där skökan tronar, det är folk och människomassor och länder och språk. Och de tio hornen du såg och vilddjuret, de ska hata skökan och göra henne utblottad och naken. De ska äta hennes kött och bränna upp henne i eld” (Upp. 13:15–16).

Antikrist och den politiska allians som han lyckat skapa under den tid då han dolt sitt rätta ansikte, de kommer nu med Antikrist i spetsen visa sin sanna natur ”de ska hata skökan”. De gör henne ”utblottad och naken”. All yttre glans som denna sköka förfört människor med i sin falska religionsutövning – och som hon under en tid fått ära för av Antikrist – den blir hon nu av med, och blir i stället ”utblottad och naken”.

Bildspråket om att ”äta hennes kött”, står i grundtexten i flertal. Det kan tolkas som att alla dessa olika religioner och religiösa system som förenats i denna sköka, kommer att ödeläggas. Det står också att de ska ”bränna upp henne i eld”. Bibeln visar också på att skökan är kopplade till en stad: ”Och kvinnan som du såg är den stora staden som regerar över kungarna på jorden” (Upp. 17:18).

Vi har tidigare konstaterat att skökan också benämns ”Ba-

bylon” och som kan kopplas till staden Rom, staden på de sju kullarna. Då är frågan om denna stad kommer att ”brännas upp”; kanske genom en att en atombomb utplånar staden? Att förödelsen över Babylon kommer att ske snabbt, det kan man finna i denna vers: ”På en enda timme blev den ödelagd” (Upp. 18:19). Om det ska tolkas bokstavligt eller om uttrycket ska uppfattas som en kort tid, kan vara svårt att avgöra. Denna stad kan alltså bli utnyttjad av Antikrist för att nå hans stora syfte; att bedra hela den religiösa världen. Kanske Antikrist dessutom har haft sitt huvudsäte i denna stad, för att visa sitt stöd för den världsreligion som skapats. Detta kan vi inte med säkerhet fastslå, men vi kan fundera över det.

Vad vi däremot kan se i profetiorna är att Antikrists religiösa välvilja mot skökan kommer att förbytas till den djupaste ovilja och att han då kastar av sig skökan som red på vilddjuret. Då är förmodligen även tiden mogen, då denne Antikrist kastar av sig den falska mask som han burit under den tid då han tagit sig fram till sin position som världshärskare.

Vad händer då detta sker? Jo, ingen annan får tillbedjas än Antikrist, eftersom hans verkliga natur som inkarnation av djävulen nu uppenbaras. Hans uppror mot Gud kommer att få sitt sista uttryck. Djävulen är den ängel som förvandlades till djävul en gång genom sitt uppror mot Gud i den andliga världen. Det beskrivs på detta sätt: ”Du sade i ditt hjärta: ’Jag ska stiga upp till himlen, jag ska resa min tron ovanför Guds stjärnor. Jag ska sätta mig på mötesberget längst upp i norr. Jag ska stiga upp över molnens höjder, jag ska bli som den Högste’” (Jes.14:13–14).

Detta uppror misslyckades dock, och denna mäktiga

änglavarelse förvandlades till Guds motståndare, djävulen, och han kastades ut från himlen. Detta uppror ägde rum innan Gud hade skapat världen och människan. När sedan Gud gjort detta, dröjde det troligen inte särskilt lång tid förrän Guds fiende försökte ödelägga gemenskapen mellan Gud och människan.

I det paradisiska tillståndet i Edens lustgård, där de första människorna vistades, existerade en underbar harmoni mellan Gud, Adam och Eva. Synd var då inget som plågade skapelsen; när Gud hade skapat allt, berättas det: ”Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott” (1 Mos. 1:31).

Detta ville naturligtvis djävulen förstöra, denne fiende, som alltid är emot Gud och hans verk. Därför uppenbarade han sig för de första människorna och frestade dem till olydnad emot Gud. Tyvärr lyckades han med sitt förföriska bedrägeri att förstöra gemenskapen mellan Gud och människan. Det är beskrivet i 1 Mos. 3, en händelse som kallas syndafallet.

Det fall som redan ägt rum i den himmelska världen blev nu återupprepat och denna gång på jorden. Människorna valde att lyssna på djävulen i stället för att följa de ord som Gud hade sagt. Detta val har människan sedan dess ställts inför genom alla tider – att lyda Gud eller att göra uppror mot hans goda vilja och plan. Djävlens inflytande i världen är stort och människor står mer eller mindre under inflytande av honom, om de inte vänt om till Gud och fått syndernas förlåtelse genom Jesus Kristus. Gud sände Jesus till världen för att människor skulle kunna återfå gemenskapen med Gud. Denna kamp mellan Gud och djävulen har pågått sedan dess och varje människa måste själv välja vilken han eller hon vill följa.

Men djävulen är inte nöjd med att han har lyckats bedra

många människor genom tiderna, hans mål är fortsatt att han vill bli som Gud. Denna målsättning kommer till uttryck på ett alldeles särskilt sätt vid denna tidsålders avslutning. Då kommer avfallet nå sin höjdpunkt och det kommer att ske på det sätt som Bibeln varnar för: "Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram, fördärvets son, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud" (2 Tess. 2:3–4).

Detta är alltså det ultimata upproret och hädelsen, då Antikrist påstår sig vara Gud och ikläder sig denna roll. Detta kommer att ske på den plats som Gud valde ut för tillbedjan av honom, nämligen templet i Jerusalem.

Detta tempel förstördes år 70 och nu finns bara själva tempelplatsen som en påminnelse om detta. Men nu i vår tid har förberedelser vidtagits för ett nytt tempelbygge. Planerna är långt framskridna och de föremål som behövs för tjänstgöring i templet är nu framställda. Allt ligger i princip klart för att ett tempel ska byggas, det är bara tillståndet för detta som fattas, vilket är den stora stötestenen. Som det nu är går muslimerna inte med på ett sådant tempelbygge, eftersom de har sina byggnader Klippdomen och Al-Aqsamoskén på tempelplatsen.

Strängt taget borde detta inte vara något hinder, eftersom forskare har kommit fram till att det judiska templet låg något norrut. Där finns även en öppen plats på tempelplatsen, vilken skulle kunna rymma ett tempelbygge. Hindret för detta är att muslimerna inte vill upplåta denna yta för ett tempelbygge. Så är läget för tillfället, men den bilden kan förändras. På vilket sätt det kommer att ske är svårt att förutsäga, men kanske

som ett resultat av någon form av uppgörelse, möjligen efter ett stort krig. Ett led i en sådan uppgörelse skulle kunna vara att tillåta ett tempelbygge.

Eftersom inga detaljer finns angivna om detta i Bibeln, så är dessa reflektioner endast spekulationer. Vad man däremot kan tänka sig förstå utifrån Bibeln, är att ett tempel kommer att byggas, det är nämligen profetiskt förutsagt och även på detta område kommer de bibliska profetierna att slå in. Judarna har som nämnts förberett ett tempelbygge och många bibeltroende väntar på att det profetiska ordet ska få sin uppfyllelse även i detta fall. När tiden är inne kommer detta att ske och troligen kommer det att gå mycket snabbt, eftersom så grundliga förberedelser redan har gjorts. Detta gör det möjligt att uppföra ett tempel mycket snabbt. Detta kan ligga i närtid, eftersom den profetiska helhetsbilden stämmer väl in på att vi lever nära den tiden.

När detta tempel är rest har Antikrist dessförinnan fått en sådan position i världen att han nu kan agera självsvåldigt. Driven av djävulen själv, som inkarnerat sig i Antikrist, kommer denne att vara mycket angelägen att få den tillbedjan som han alltid eftersträvat. Den tillbedjan som endast tillhör Gud kommer då att riktas till honom. Det är detta som är hans mål för hans stolthet och högmod att på detta sätt göra sig lik Gud. Detta är en del av den dramatik som ligger framöver och som kommer att resultera i att världen kastas in i den mest fruktansvärda tid som någonsin har ägt rum på jorden.

Denna tid som varar i 3,5 år är omnämnd i Uppenbarelseboken, med tre olika tidsbenämningar: fyrtiotvå månader (Upp. 11:2, Upp. 13:5); ettusen tvåhundra sextio dagar (Upp.

11:3, Upp. 12:6); en tid, tider och en halv tid (Upp. 12:14). Omvälvande och ofattbara händelser kommer då att inträffa på olika områden, och i Uppenbarelseboken beskrivs hur Antikrist kommer att agera: ”Och vilddjuret fick en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick rätt att fortsätta i fyrtiotvå månader” (Upp. 13:5).

Han talar alltså ”stora och hädiska ord”. De stora orden är att han uttrycker att han är Gud, det är inte bara stora ord utan också den värsta hädelse mot Gud att göra ett sådant påstående. Det är naturligtvis den grövsta lögn, och dessutom ett förnekande av Gud och Jesus. Det är också därför som Johannes kallar Antikrist för lögnaren, som kommer att förneka Fadern och Sonen: ”Vem är lögnaren om inte den som förnekar att Jesus är Kristus? Den är Antikrist som förnekar Fadern och Sonen” (1 Joh. 2:22).

Det är alltså djävulen som verkar och talar genom Antikrist och han talar aldrig sanning, som Jesus också har sagt: ”När han talar lögn talar han utifrån sig själv, för han är en lögnare och lögnens fader” (Joh. 8:44). Djävulen benämns alltså ”lögnens fader” – en lögnare från begynnelsen till slutet. Det var med lögn som han bedrog de första människorna i Edens lustgård och det blir med lögn som han kommer att bedra människor i den sista tiden.

Under den mellanliggande tiden verkar han naturligtvis också med lögner. Han kommer med villoläror, läror som inte är bärare av sanningen och han påverkar med sina lögner, för att åstadkomma ett avfall bland de troende också. Detta avfall kulminerar i den sista tiden och då är djävulen ännu mer aktiv än någonsin ”eftersom han vet att han tid är kort” (Upp. 12:12).

Därför är det oerhört viktigt att vara vaksam emot alla lögner och villfarelser som sprids i vår tid, inte minst på internet sprids oändligt mycket lögner. Detta kommer till uttryck i alla möjliga former, exempelvis långtgående konspirationsteorier.

Här gäller det för kristna att vara sunda och inte sätta tillit till de lögner som sprids. Guds församling behöver vara ett starkt fäste emot alla dessa lögner och inte låta förvillelser komma in, så att församlingen kan leva upp till att vara ”den levande Gudens församling, sanningens pelare och grundval” (1 Tim. 3:15).

Vi behöver vara medveten om mellan vilka motpoler striden står, en strid mellan sanning och lögn. Den kampen kommer att bli tydlig i den sista tidens turbulens. Men det är ingen tvekan om att slutsegern kommer att tillfalla Jesus – mörkret besegras alltid av ljuset.

13

VART ÄR VI PÅ VÄG?

I FÖRRA KAPITLET ÅTERGAV VI den profetiska bilden av Antikrist och hans agerande i framtiden, som är tecknad i Uppenbarelsboken. Nu behöver vi också gå in på vad som händer i den tid vi lever i just nu och hur trenden av avfall kan utvecklas fram till en fruktansvärd verklighet, inom en inte alltför avlägsen tid.

Det som den nuvarande påven lobbar för med sina kontakter, när han har bön tillsammans med företrädare för olika religioner, kan vara det som leder fram till den stora religiösa enhetsreligionen, som vi berörde i föregående kapitel.

Påve Franciskus möten med olika religiösa företrädare är dokumenterade i en frimärksserie som utgavs av Vatikanen 2021. På fyra olika frimärken återges påven Franciskus och de möten han har haft under senare år. Möten med den judiske rabbinen Riccardo Di Segni, buddisternas högste patriark i Thailand Somdej Phra Maha Muneewong, sheikh Ahmad el-Tayeb, imam vid den egyptiska moskén al-Azhar och den hinduiska ledaren Ndu-Kurukkal SivaSri T. Mahadev. Dessa frimärken gavs ut i samband med att påven inledde sitt nionde

år i ämbetet, och är uttryck för hans verksamhet och kontakter med andra religioner.

Vad är påvens syfte med alla de kontakter som han under sina år på påvestolen har upprättat med olika religioner? Vi låter James Bailey som är redaktör på Z3 News komma till tals: "Franciskus tycks befinna sig på ett korståg för att förena världsreligionerna till ett".

Denne redaktör är inte den ende som börjar se konturerna av vart påven är på väg, genom sitt flitiga och hängivna arbete med att möta olika religioner. Målet är alltså en världsreligion. Eftersom detta verkar helt omöjligt att förverkliga kan många ha svårt att ta till sig en sådan tanke. Men vi ska inte vara förvånade, vi lever i den yttersta tidens skeenden, där kulmen för den religiösa förvillelsen kommer att uppnås. Men då är frågan hur detta ska kunna ske? Det måste då vara någon gemensam nämnare som gör att världsreligionerna kan förenas, en grund för att detta ska ske.

Vad skulle denna grund kunna vara? Ja, påven har redan gett uttryck för vad som skulle kunna vara grunden, nämligen att alla i de olika religionerna är Guds barn. På You tube finns en video upplagd av Vatikanen och således ett uttryck för det budskap som påvens högsäte vill nå ut med. Påven säger i denna inspelning. "De flesta av planetens invånare beskriver sig själva som troende. Detta bör leda till dialog mellan religionerna. Vi ska inte sluta be för det och arbeta och att samarbeta med dem som tänker annorlunda."

Till detta påvens uttalande har företrädare för olika religioner visat olika reaktioner; en buddistisk lama säger: "jag har förtroende för Buddha", en judisk rabbin säger: "jag tror

på Gud”, en katolsk präst säger: ”jag tror på Jesus Kristus” och en muslimsk ledare kommenterar: ”jag tror på Gud, Allah.”

Efter att detta också har sagts återkommer påven och säger: ”Många tänker annorlunda, känner annorlunda, söker Gud eller möter Gud på olika sätt. I denna skara, i detta intervall av religioner, finns det bara ett som är säkert för alla: Vi är alla Guds barn.”

Det är bara det att det som påven påstår, att alla som tillhör olika religioner skulle vara Guds barn, det är inte grundat på vad Gud har sagt i sitt ord. Det är i stället en eftergift till vad dessa olika religioner påstår i sina religiösa urkunder och som är främmade för vad Bibeln lär. Vi kan citera ett enda bibelord för att avslöja felaktigheten på detta område, ett ord som betonar vikten av att ta emot Jesus och att tro på honom: ”Men åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn” (Joh. 1:12).

Det är klart utsagt att för att man ska bli och vara ett Guds barn går det inte att komma förbi den person som Gud sände till försoning för människors synder – Jesus Kristus. Det är detta som nu påven och även en hel mängd andra religionsföreträdare vill röja undan i sina strävande för att skapa kontakter, acceptera de olika religionerna och slutligen få murarna mellan dem nerbrutna. Kvar blir då en världsreligion som omfattar alla.

Vi behöver här stanna upp och tänka efter vad detta i så fall skulle innebära. All mission som har bedrivits under hela den gångna kyrkohistoriens tid skulle man då kunna betrakta som helt onödig. Alla missionärer som med mycket möda har gett sig av till olika länder, arbetat med att få fram

Bibelns budskap genom översättningar till alla de olika språk till de folk man velat nå. Denna enorma insats hade i så fall inte behövt göras. Vi kan tänka på alla missionärer som har slitit, lidit och till och med blivit martyrer i sin kamp för att nå människorna med budskapet om frälsning. Om det vore så att alla redan vore Guds barn skulle dessa missionärer skulle lika väl kunna stannat i sina hemländer. Detta är som ett hån emot dessa gudfruktiga män och kvinnor och alla borde inse hur orimligt detta är.

Men nu bryts steg för steg ner det som kan ligga i vägen för en kommande världsreligion. Genom att mena att alla är Guds barn och omslutna i Honom, så måste murarna mellan olika trosåskådningar rivas ner som en konsekvens av detta.

Vid Världsreligionernas Parlament, som hölls i Salt Lake City i oktober 2015, förde påven fram detta budskap: "Den kristna undervisningen om 'frälsning' är en lära som inkluderar några och utesluter andra. Det är ett budskap som förkunnar att vi har frälsningen, men de har den inte. Om man säger att det bara finns frälsning i Jesus Kristus och om man predikar att det finns en himmel och ett helvete, då erkänner man inte andra trosuppfattningar som likvärdiga. Det är att utestänga och inte acceptera andra religioner. Den interreligiösa rörelsen tror att Gud accepterar alla, Gud är i alla."

Vi ser här hur påven inte bara verkar för ett närmande till andra religioner, utan han verkar också för att de som inte håller med om detta ska förmås att ändra sin syn. Genom att öppna för andra religioner lämnar påven, och alla andra som verkar för detta, den bibliska synen och träder in på en ny väg.

Att vända sig till andra religioner och acceptera deras dyr-

kan av sina gudsbilder är ett allvarligt avsteg från den Gud som har uppenbarat sig i sitt ord och genom sina tjänare profeterna. Det finns en enda väg för att uppnå gudsgemenskap och den passerar genom Jesus. Det är svårt att bortse från Jesu egna tydliga ord: ”Jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig” (Joh. 14:6).

När vi läser detta så ser vi hur tydlig vägen är och ställer oss därför helt oförstående till det påve Franciskus yttrade den 25 juni 2017: ”Att ha ett personligt förhållande till Jesus är farligt och väldigt skadligt”. Det är ett oerhört påstående, som borde få varje levande kristen att inse att det påven säger är helt emot det som Jesus själv säger i evangelierna.

Nu kanske någon menar att påven är en sådan gammal trevlig man att vi måste lyssna till honom, eftersom han säkert menar väl. Det är nog många som ser positivt på påvens sätt att uppträda och det sympatiska intryck som han ger, men det är inte det yttre som avgör. Det vi ska pröva är vad han säger; om det är i överensstämmande med bibelordet och den kristna tron.

14

INFÖR SLUTET

NÄR DET GÄLLER SLUTUPPFYLLELSEN av Uppenbarelsebokens profetior om skökan, kan den vara närmare än vi tror. Därför behöver vi fundera över hur detta skulle kunna ske. Olika faser i händelseförloppet kring skökan och uppfyllelsen av profetorden, kan komma fortare än vi kanske har anat. Det kan inträffa genom en dramatisk förändring, vilket troligen måste till för att något så genomgripande som att en världsreligion kan förverkligas.

Olika kriser leder till att drastiska förändringar måste vidtas, det är inget nytt, sådant har skett förr. När människor ställs inför att det måste till något nytt för att komma till rätta med en uppkommen situation, finns det ofta en villighet att acceptera förändringarna. Det är den villigheten hos folk i allmänhet som utgör den grundläggande förutsättningen för att det till synes omöjliga ska kunna förverkligas; det som man tidigare inte varit villig att gå med på.

När människor står inför att rädda sitt liv och få en tryggare framtid, kan stora förändringar vara möjliga. Det finns väl inget värre än ett stort krig och förödande krig, som skulle

kunna påverka stora delar av världen. Inför tanken på detta, får alla möjliga lösningar, som kan ge hopp om framtid och överlevnad, högsta prioritet.

Låt oss tänka att ett stort krig kommer att bryta ut, detta är inte alls orealistiskt, utan tvärtom något som många ser som en ständigt överhängande fara. Under 1900-talet genomled världen två världskrig, ett tredje sådant är därför något vi aldrig kan bortse ifrån. Med alla de hotfulla resurser som numera kan mobiliseras i en krigssituation inser alla att det skulle slå mycket hårt mot människorna i vår värld. Ett sådant krig kan bli mycket kortvarigt, för annars skulle det inte bli så många människor som överlevde, med tanke på de verkningsfulla vapen med missiler, bomber och utstuderad teknik som nu är en verklighet.

Det är naturligtvis inget som man önskar ska ske, men vi måste ändå vara så realistiska att vi inte bortser från ett sådan förfärligt scenario. Politiker och militärer är fullt medvetna om den krigsrisk som finns och för många helt vanliga människor lever också i skräck för detta.

Utifrån ett kristet perspektiv fungerar det inte heller att bara leva i en ostörd framtidsoptimism. Naturligtvis ska vi som troende inte leva i någon fruktan för framtiden, eftersom vi har ett evighetshopp om så livet på jorden hastigt skulle ta slut. Vi ska varken frukta framtiden eller leva i ångest för den. Att ha lagt sitt liv i Guds händer ger de bästa förutsättningar för att leva ett liv i frid.

Med detta sagt ska vi veta att det är just vi kristna som har den bästa förutsättningarna för att kunna se in i framtiden och förutsäga vad som kommer att ske. Vi tänker då på det profe-

tiska ordet i Bibeln som kommer att uppfyllas när tiden är inne.

När man ser de tecken som i Bibeln ges som vägledning för att förstå vår tid, inser vi att en uppfyllelse av Bibelns sista boks profetior mycket snart kan bli en verklighet. I Uppenbarelseboken, som alltså beskriver de händelser som kommer att äga rum i världen, är krig en avgörande del i detta framtids-scenario. Krig är en verklighet som vi behöver räkna med; hur gärna vi än skulle önska att det överhuvudtaget inte skulle bli fler krig, så verkar en sådan tanke orealistisk.

Ett omfattande krig kan faktiskt bryta ut när som helst. Detta får inte leda till att vi grips av fruktan, men ändå är det bättre att vara realistisk nog att inse det, så att vi inte står totalt överrumplade när det är över oss. Låt oss därför förbereda oss på det som vi hoppas inte skulle kunna hända, så vi är förberedda om det ändå skulle ske. Skulle det bryta ut ett omfattande krig i världen, med förödande konsekvenser, skulle världens länder vara angelägna om att söka vägar och försöka få garantier för att detta inte ska upprepas.

Den som då kan träda fram och säga sig vilja leda världen i en ny inriktning med fred och försoning mellan folken, kommer utan tvekan få folkets öra. Det kommer att ges högsta prioritet för en lösning som omfattar hela världen, en global vision för en ny tid för mänskligheten. De enskilda nationerna kommer att vara angelägna att gå samman för att förverkliga den nya tiden. Det är ingenting som någon nation kommer att kunna åstadkomma på egen hand.

Något som står över nationsgränserna och nationstänkandet måste till. Då krävs en stark ledare som går i bräsch för en framtid av fred, som människor vill tro och hoppas på. Bibeln

är klar över att en sådan ledare också kommer att framträda, så det kan vi vara fullt förvissade om. Denne världshärskare är den Antikrist som är omtalad i profetiorna och som kommer att leda världen i den sista tiden.

För att denne Antikrist ska kunna bli en övergripande ledare för världens folk måste först en omfattande kris uppstå, något annat skulle inte göra nationerna villiga till att underordna sig en världsledare. Ett förödande och omfattande krig är den största kris som vi kan tänka oss skulle kunna ske. Kan en ledare efter ett sådant krig sluta ett fredsfördrag som omfattar hela världen, kommer denna person som en följd av detta också stå i spetsen för en ny ordning.

Det som skrivit här är inte bara lösa tankar om en framtida uppfyllelse, utan det är grundat på Bibelns ord och det är den säkraste grund vi kan stå på. Liknade tankar om världen som en enda global nation, kommer fram även i andra sammanhang. En kanadensisk tv-serie med titeln "Tänk om" har också visats på svensk tv. Ett av avsnitten i serien hade rubriken "Tänk om hela världen var en enda nation."

Detta program presenteras så här: "En planet utan krig och konflikter, skulle det kunna bli verklighet om vi alla hade samma ledare och tillhörde samma land? En global regering skulle enklare kunna värna om mänskliga rättigheter och stärka ekonomier, men det finns stora risker. Vi utforskar för- och nackdelarna."

Bland annat sägs i denna film: "Efter det andra världskriget började makthavare diskutera en världsregering för att undvika de föregående 25 årens misstag. Idén rann dock snart ut i sanden men de kanske var något på spåren."

Man tar upp för- och nackdelar. Det nämns om att krig som konfliktlösning måste elimineras, och att detta talar för en världsregering. När det gäller nackdelar med en sådan, sägs att den största är att det kan bli fel person som får ansvaret att bestämma över hela planeten.

Detta är tyvärr enligt Uppenbarelseboken precis vad som kommer att ske; fel person kommer att leda världen i detta avslutningskeende, Bibeln benämner den personen "Antikrist".

Skulle ett omfattande krig bryta ut, vilket alltså troligen kommer att bli intensivt och kort, så behöver en ny världsordning bara ligga några veckor bort efter detta. Så nära kan vi alltså vara en ny världsordning där man desperat kommer att göra förändringar i det kaostillstånd, som blir resultatet av ett sådant krig.

15

DEN STORE LEDAREN

PÅVE FRANCISKUS HAR AV MÅNGA setts som en stor ledare. Den stora tidningen *TIME* har på omslaget haft en bild på honom, med texten ”Pope for a new world”, alltså en påve för en ny värld. Nämnas kan också att den största internetsidan för ekonomi, *CNN Money*, har utnämnt påven till ”Den största ledaren i världen idag.”

Nu är det inte bara att påven anses som en stor ledare, det är också så att hans ord väger mycket tungt då han uttalar sig, även politiska ledare lyssnar då. Men för alla katoliker världen över väger påvens ord inte bara tungt, de är också helt auktoritära.

Vi har tidigare upplyst om den katolska dogm som slår fast att när påven uttalar sig i kraft av sitt ämbete, då är hans uttalanden ofelbara när han gör det offentligen, på ett särdeles högtidligt sätt (*ex cathedra*). Han gör det då i kraft av sitt herde- och läroämbete över hela den världsvida katolska kyrkan.

Det är inte bara påven som anses ofelbar då han uttalar sig om läror i kraft av sitt ämbete. Hela den Katolska kyrkan anser sig vara ofelbar, något som kanske inte alla känner till. Vi ska citera vad Tomas Dixon skriver i sin bok *Enhet under påven?*

Han har själv erfarenhet av Katolska kyrkan, då han arbetat för den i Österrike och varit med i en katolsk gemenskap i Wien.

Dixon skriver i den nämnda boken: "Ofelbarhetsdogmen försätter Katolska kyrkan i totalt omöjliga situationer. Kyrkan har alltså alltid tänkt rätt – ändå har den i en lång rad jättestora frågor handlat ogudaktigt, grymt vansinnigt. Korstågen, inkvisitionen, den himmelsskriande antisemitismen. Av frukten ska man känna trädet... Man vrider och vänder och slingrar sig. Läran är en sak, handlingar en annan... Läran är en sak, tolkningen en annan..."

Dixon skriver också om vad denna ofelbarhetsdogm betyder för kyrkans perspektiv på ekumenik: "Katolska kyrkan lär inte att människor är ofelbara. Det är kyrkan som är det, kyrkan som institution, eller åtminstone kyrkans ledare när de uttalar sig i lärofrågor. Det är illa nog, med den historia man har.

Vad enheten anbelangar är det svårt att se hur världens icke-katoliker skulle kunna försonas med Katolska kyrkan, så länge denna hävdar att allt den någonsin lärt är perfekt och inte får ändras.

Katolska kyrkan blundar inte för problematiken. Den inser att ofelbarhetsteologin bara lämnar en väg öppen, och det är också den enda väg den föreslår: att övriga kristna går in under påven.

Låt mig citera ur den intervju som Miriam Knudtzon gjorde med Sveriges katolske biskop, Anders Arborelius: 'Betyder det att den enhet som Du talar om och vill se är alla kristna samlade under påven? –Ja. Katolsk betyder allmän och vi tror att alla kristna kommer att enas under ett överhuvud, påven.' Slut citat från Dixons bok.

Detta är alltså den katolska kyrkans syn på ekumenik. Ekumenik innebär inte att släta över olikheter. De finns där och vi kan inte bortse från faktum. Hur många har förstått att målsättningen från katolskt håll är att alla kristna ska samlas under påven? Vi behöver förstå Katolska kyrkans inställning och deras syn på att anspråken på ofelbarhet inte bara gäller påven och hans uttalande i lärofrågor, utan det gäller även själva kyrkan.

Att katoliker dessutom underordnar sig detta synsätt och svär lydnad till det, kanske inte heller alla är medvetna om. Detta framgår då man tar del av den tridentiska trosbekännelsen, Tidentinum, som katolska kyrkan fastslog 1564. I den kan man läsa hur katolikerna förbinder sig till lydnad, ja, de lovar och svär sin lydnad på följande sätt:

”Jag erkänner den heliga, katolska och apostoliska romerska Kyrkan för alla kyrkors moder och lärarinna; och jag lovar och svär den romerska biskopen, den helige apostlafursten Petri efterträdare och Jesu Kristi ståthållare, sannskyldig lydnad.”

Detta innebär att när man är katolik lovar man att tro på att allt vad kyrkan lär är uppenbarat av Gud. Det betyder också att man säger sig tro på, och lovar att tro på, allt vad kyrkan även i framtiden kommer att slå fast som dogmer.

Detta öppnar för något som kan få vittgående konsekvenser för alla katoliker framöver. Påven Franciskus, har som vi redan konstaterat gjort närmande till andra religioner, något som aldrig tidigare har skett på detta sätt. Han har bland annat, som vi redan nämnt, gjort följande uttalande i oktober 2015: ”Den interreligiösa rörelsen tror att Gud accepterar alla, Gud är i alla.”

Detta är ett häpnadsväckande påstående, vilket innebär ett nytt synsätt på religionerna i världen. Trots detta blev det inte särskilt stora reaktioner på detta uttalande av påven. Detta visar på den underdånighet som katolikerna har inför påveämbetet. Det kan bli förödande, eftersom påven skulle kunna gå vidare och göra sitt uttalande till en dogm, som skulle innebära att cirka 1 miljard 350 miljoner katoliker böjer sig för en för Bibeln främmande lära och synsätt.

Och inte bara det; det kan också utgöra en grund för en proklamation om att religionerna på något sätt går samman i ett förbund, som vi skulle kunna kalla för en världsreligion. En huvudaktör i en sådan religionssammanslutning kan mycket väl tänkas bli den katolska kyrkan, med påven i spetsen. Påve Franciskus har som vi konstaterat under flera år berett vägen för att ett närmande mellan de olika religionerna ska kunna bli en verklighet.

Ett annat problem är att den liberala teologin underminerat tron på Bibeln som Guds ord i protestantiska sammanhang. Det har gjort att det redan idag även i dessa led finns de som menar att det är samma Gud i de olika religioner och att det finns många vägar till Gud. Det är ett åsikt som förs fram allt oftare. Detta gör att det som tidigare skulle ansetts omöjligt att påstå, inte längre är det.

Med detta som bakgrund kan man börja skönja den profetiska bild som Bibeln ger angående vad som kommer att bli verklighet i den sista tiden, då Antikrist träder fram i världen. Under hans regim kommer det till slut bara finnas en tillåten religion, den som hyllar honom. Alla som inte böjer sig för honom och hans religion blir dödade (se Upp. 13:15).

Hur är det möjligt att få människor i de olika religionerna att böja sig för detta? Ja, det är på grund av att Antikrist kommer att göra anspråk på att vara gudomlig och den fredsfurste som de olika religionerna har väntat på ska komma och uppenbara sig.

Bibeln varnar för detta: "Låt ingen bedra er på något sätt. Först måste avfallet komma och laglöshetens människa träda fram, fördärvets son, motståndaren som förhåver sig över allt som kallas gud eller heligt så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud" (2 Tess. 2:3–4).

Den varning som ges här, är att vi inte ska låta oss bedras. Det som också sägs är att innan Antikrist sätter sig i templet "måste avfallet komma". Det är detta avfall som nu bryter fram inför våra ögon, och som blivit allt tydligare för varje år som går. Om vi inte inser det nu kan vi bli offer, när avfallet når sin kulmen.

Antikrist kommer inte bara att påstå sig vara gudomlig, men för att hans förförelse ska kunna fullbordas kommer hans ord också understrykas med tecken och under, vilket vi redan konstaterat, då vi citerat dessa verser: "Den laglöses ankomst är ett verk av Satan som kommer med stor kraft och med lögnens tecken och under. Med ondskans alla konster bedrar han dem som går förlorade, eftersom de inte tog emot kärleken till sanningen så att de kunde bli frälsta" (2 Tess. 2:9–10).

Det är två faktorer som bidrar till förförelsen. Den ena är att Antikrists framträdande kommer att åtföljas av tecken och under – "lögnens tecken och under". Tecken och under är ingen garanti för att det är Gud som står bakom, den insikten är viktig att ha. I det här fallet är det från Guds fiende som dessa

tecken och under kommer. Vi ser att det som kännetecknar dessa är att de bygger på lögn. Det är alltså falska tecken och under och den som står bakom dessa är lögnens fader själv – djävulen (Joh. 8:44).

Den andra faktorn som medverkar till att folk blir bedragna, är att de inte ”tog emot kärleken till sanningen” (2 Tess. 2:10). Det är allvarligt att inta den ställningen, då kommer man att bli bedragen och i förlängningen går förlorad.

I sammanhanget i 2 Tess. sägs det att Antikrist slutligen ”sätter sig i Guds tempel”. Detta uttryck ”Guds tempel”, förknippas i Bibelns med ett tempel som har funnits i Jerusalem. För närvarande finns det inget tempel i denna stad, men som vi redan nämnt finns det långt framskridna planer och i princip är allt förberett för ett tempelbygge. Det har skrivits mycket om detta och på Temple Institute i Jerusalem kan man se föremålen som är färdigställda för att brukas i detta tempel.

Som situationen är för närvarande, har det inte varit möjligt att genomföra planerna på ett tempelbygge. Vi skriver ”för närvarande”, därför att bilden kommer att förändras. Det är förmodligen just en dramatisk händelse som ett omfattande krig, som kommer att förändra förutsättningarna för att Bibelns profetior ska gå i uppfyllelse på detta område.

Det desperata behovet av fred i världen kommer att uppstå, kan utnyttjas av Antikrist. Det finns faktiskt stöd i Bibeln för att det kommer att bli så. I Dan. 8:25 kan man finna detta, även om det inte riktigt framgår i svenska översättningar av denna vers. I *Svenska Folkbibeln* lyder versen så här: ”Genom sin list ska han lyckas med sitt svek. Han ska se sig själv som överlägsen och fördärva många mitt

i deras trygghet. Ja, han ska resa sig mot furstarnas Furste, men han ska krossas utan hjälp av människohand.” Denna vers anses av många bibellärare syfta på Antikrist, och det finns fler goda grunder till det. I denna svenska översättning läste vi bland annat: ”Genom sin list ska han lyckas med sitt svek.” Här talas om list och svek, som ett sätt för Antikrist att verka, vilket ju är symtomatiskt för honom. Men då vi läser, i King James engelska översättning, så står det att denne onde person: ”by peace shall destroy many”, alltså ”genom fred ska han fördärva många”.

I den hebreiska grundtexten är det ord som översatts med ”fred”, ”shalva”, och det ordet kan tolkas som att det handlar om en falsk fred. Denna falska fred skapas tydligen av Antikrist. För att judarna skulle bli bedragna kan ett löfte om tillstånd att få bygga upp ett nytt tempel, kunna leda till ett accepterande av såväl Antikrist, som den falska fred som han utlovar.

Utifrån det profetiska perspektivet finns det anledning till att följa de fortsatta skeendena med stor vaksamhet. Om tillstånd och förutsättningar läggs till rätta, så kan ett tempelbygge snabbt bli verklighet.

De profetiska pusselbitarna som vi nu försöker sammanfoga gör att bilden av vad som kan komma att hända i framtiden träder fram allt klarare. Vi kan av det profetiska ordet se att händelserna kommer att leda fram till en punkt, då Antikrist sätter sig i templet och utger sig för att vara Gud.

16

SLUTMÅLET FÖR ANTIKRIST

UPPENBARELSEBOKEN är en intressant bok, men den är inte någon enkel läsning, utan kan vara svår att förstå. Inte desto mindre behöver vi begrunda dess budskap, för i denna bok finns nyckeln till förståelsen för framtiden.

När vi studerar avfallet och dess kulmen i den yttersta tiden, ger denna bok oss vägledning. Det är särskilt i kapitel 17 och 18 i Uppenbarelsboken som klarhet kan sökas på det område som vi behandlar i den bok du håller i handen. Det finns ett samband mellan dessa två kapitel i Uppenbarelsboken, vilka handlar om Domen över den stora skökan och Babylons fall (rubrikerna över dessa båda kapitel i Svenska Folkbibeln).

I kapitel 10 skrev vi om vad Babylon kan anses syfta till, och vi kom fram till att det kan anses syfta på Rom. Så har det tolkats tidigare i kyrkohistorien och så uppfattar många det också i vår tid. Vi ska ge ytterligare exempel på det och vi hänvisar till den välrenommerade *Studiebibeln* i fem band. I denna kan man läsa följande kommentar till Upp. 17:18:

”Upplysningen om att skökan och Babylon är identiska upp-
repas (jmf. v. 5). «Den stora staden» vid den tid då detta skrevs

kan inte ha varit någon annan än Rom. Ingen stad i världen kunde göra Rom rangen stridig som 'stor', och det var härifrån det mesta av allt ont inflytande kom. Men det stora Babylon, som är källan till skököväsendet över hela jorden (v. 5), representerar något vida mer än det gamla, historiska Rom. Johannes ser in i en avlägsnare framtid. Här är det tal om ett Babylon som ska bli den sociala, politiska och religiösa grundvalen för Antikrists väldiga försök att upprätta ett världsrike."

Som vi tidigare nämnt i kapitel 10, använde aposteln Petrus "Babylon" som ett täcknamn för Rom. Det är inte omöjligt att Rom skulle kunna bli den stad som Antikrist har som utgångspunkt för sin makt.

När det gäller Antikrists rike så ska vi också ta med den kommentar som finns på samma sida i *Studiebibeln*, som den kommentar vi återgav. Vi citerar: "Antikrists rike är universellt. Han har makt över 'alla stammar och folk och tungomål och folkslag' (Upp. 13:7). Samtidigt sägs det att hans rike är begränsat i tid till 42 månader (13:5). Ett världsherravälde av detta slag är möjligt endast sedan de moderna kommunikationsmedlen kommit i bruk. I äldre tider skulle avlägset liggande länder inte ens ha hört om Antikrist förrän hans tid var gånngen. För att använda ett uttryck som vanligen inte hör hemma i den teologiska vokabulären kan vi säga att det hittills inte varit 'tekniskt möjligt' för Bibelns profetior om Antikrist att gå i uppfyllelse. Endast under den senaste generationen har det varit möjligt."

Denna kommentar visar på att det är först i vår generation som en uppfyllelse av profetiorna om Antikrist kan ske. Detta borde ge oss en tankeställare om hur nära vi faktiskt kan vara uppfyllelsen av profetiorna. Vaksamhet behövs därför!

Människor över hela världen är i mångt och mycket religiösa. För att Antikrist ska kunna få ett inflytande över alla världens människor, måste han därför även anspela på religiositet och utnyttja detta för sina egna syften. Ett fördrag med den stora mängden av religiösa som finns i de olika världsreligionerna skulle kunna göra att han på något sätt kan knyta alla dessa människor till sig.

Att ett sammangående mellan de religiösa i världen kommer att ske, det har bibellärare undervisat om sedan lång tid tillbaka, utifrån texterna i Uppenbarelseboken. Vi kan bara här ge ett exempel bland många. *I boken Dramatiska slutscener! Med Uppenbarelseboken i tiden...* av Ingemar Strand skriver han följande under rubriken: Ett globalt religiöst samgående: ”Under ovanstående rubrik kommer alla religioner och olika religiösa riktningar att infogas. Den falske profeten ska lyckas att samordna världskyrkorna med alla möjliga religiöst präglade sekter samt olika religioner över hela världen.”

Påve Franciskus verkar för ett närmande mellan religionerna; det som nu redan skett kan vara steg i den riktning som anges i Uppenbarelseboken, och som slutar med att världens religioner kommer att koppla samman med Antikrist i en oheilig allians. Från klassiskt kristet håll skulle detta anses vara ett svek mot Kristus, som gör att man förvandlas från den brud, som Kristus har avsett att förena sig med, till en sköka, som förenar sig med Antikrist.

Det är också detta som Bibeln visar på i Uppenbarelseboken. Där läser vi om skökan: ”I Anden förde han mig bort till en öken. Och jag såg en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn och med sju huvuden och tio

horn. Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor. I handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt. På hennes panna var skrivet ett namn, en hemlighet: ”Det stora Babylon, mor till jordens skökor och skändligheter” (Upp. 17:3–5).

Som vi ser sitter skökan på vilddjuret. Det betyder att hon bärs upp av detta vilddjur – Antikrist. De är alltså förbundna med varandra. Vidare ser vi också kopplingen mellan skökan och Babylon, vars namn är skrivit i pannan på skökan.

Skökan beskrivs vara ”mor till jordens skökor och skändligheter”. Skökan är alltså inte ensam om sin ”skökokristendom”, den kan man finna i andra kristna sammanhang också. Det innebär att vi alla måste rannsaka oss så att vi inte är en del av skökan, utan tillhör Kristi brud.

Vi har alltså kunnat konstatera att vilddjuret bärs upp skökan, vilket beskrivs Upp. 17:7. Men vi har också konstaterat att det bara är för en tid som det kommer att vara så, sedan kommer situationen förändras dramatiskt. Denna förändring beskrivs i den 16:e versen i samma kapitel: ”Och de tio hornen du såg och vilddjuret, de ska hata skökan och göra henne utblottad och naken. De ska äta hennes kött och bränna upp henne i eld.”

Här talas om skökans kommande öde. Efter att religionerna ingått någon form av allians med Antikrist, kommer denne med sina medregenter göra sig av med skökan. Hur det kommer att gå till, då hon blir utblottad, naken och bränns upp i eld, kan vara svårt att uttala sig om. Kan det vara att en förödande attack drabbar skökan? Skökan och Babylon är

alltså kopplade tillsammans och som vi har sett är Babylon ett täcknamn för Rom. Kommer en attack att ske mot denna stad som blir så förödande? Ja, vi vet att under vedermödans tid kommer mycket fruktansvärda händelser att äga rum, vi kan inte blunda för detta när vi läser Uppenbarelsboken.

Förhållandet mellan den romerska kyrkan och den politiska makten, har under gångna tider varit så att de har varit förbundna med varandra. Vi har tidigare beskrivet hur detta började på 300-talet och den romerska kyrkan har alltså en tradition att alliera sig med makten. Det sista alliansen kan komma att ske i slutskedet av de händelser som beskrivs i Uppenbarelsboken, då den politiska makten finns hos Antikrist.

Att förena sig med den politiska makten är egentligen främmande för Guds rike. Jesus själv angav skillnaden mellan sitt rike och rikena och makten i världen, då han sa: "Mitt rike är inte av den här världen" (Joh. 18:36). Jordiska riken och Guds rike är oförenliga, vi måste ha detta klart för oss, eftersom Jesus gör detta så tydligt. Jesus har inte sagt detta för inte, utan han vill verkligen ange den inriktning som gäller för alla tider. Den brittiska teologen Lesslie Newbigin (1909-1998) har uttryckt detta klart och tydligt: "När Kyrkan försöker förkroppsliga Guds rike i form av jordisk makt kan den uppnå den makten, men är inte längre ett tecken på det riket."

Vi ser alltså här två motsatser; jordisk makt eller Guds rike. Det kan vara frestande att sträva efter jordisk makt, men det är en felaktig väg att gå för dem som tillhör Guds rike och Guds församling. Att så är fallet har visat sig tidigare i historien och det kommer att bli helt uppenbart under den sista tiden, som är beskriven i Uppenbarelsboken.

Då det antikristliga riket har tagit sin form i världen blir det den absoluta motsatsen till vad Guds rike och Hans församling står för. Det kommer då att bli uppenbarat på ett tydligt och förödande sätt, det är vad Uppenbarelseboken så tragiskt beskriver. Från att Antikrist med sin list har bedragit skökan kommer han att visa sin rätta natur emot henne, det är beskrivet med kraftfulla ord; han kommer att ”hata skökan”. Han kommer inte längre att bära upp denna sköka, utan kastar av sig henne.

Denna dramatiska förändring kommer att ske när Antikrist kommer att gå vidare i sin målsättning, hans högsta önskan, att vilja bli tillbedd så som gud. Då kommer Jerusalem att hamna i centrum som platsen där denna tillbedjan kommer att äga rum. Redan nu är denna stad ett religiöst centrum för de tre världsreligionerna, judendom, kristendom och islam. Under Antikrists tid kommer staden att bli centrum för all religiös tillbedjan, som i praktiken blir tillbedjan av honom själv. De som inte accepteras detta kommer att dödas (se Upp. 13:15).

Det är då som profetian som återfinns i 2 Tess. 2:4 får sin uppfyllelse, och Antikrist ”sätter sig i Guds tempel”. Det sker då Antikrist sätter sig i templet och gör anspråk på att vara gud. Djävulen inkarnerad i mänsklig gestalt kommer att söka allas tillbedjan.

Detta blir det yttersta upproret som djävulen tillåts stå för, nämligen att försöka göra sig till gud och bli tillbedd som sådan. Det första upproret ägde rum i den himmelska världen och beskrivs så här: ”Du sade i ditt hjärta: ’Jag ska stiga upp till himlen, jag ska resa min tron ovanför Guds stjärnor. Jag ska sätta mig på mötesberget längst upp i norr. Jag ska stiga

upp över molnens höjder, jag ska bli som den Högste” (Jes. 14:13–14).

I Jerusalem kommer djävulen i sin mänskliga gestalt, Antikrist, bli tillbedd som gud, något som han har eftersträvat ända sedan han gjorde uppror mot Gud i tidernas begynnelse. Detta kommer att ske i den stad, där Guds son, inkarnationen av Gud, uppenbarade sig och dog för människor, så att de skulle kunna få gemenskap med Gud.

I framtiden kommer djävulen alltså manipulera människor att tillbe Antikrist i stället för Kristus, det leder till förförelse i stället för frälsning. Att tillbe Antikrist är egentligen att tillbe djävulen. Detta fruktansvärda faktum behöver alla beakta, eftersom det innebär att böja sig för Guds fiende. Därför kan inga ansträngningar vara tillräckliga för att vi ska upplysa och varna människor redan nu för att bli en del av detta. Det medför oöverskådliga konsekvenser att förkasta Jesus, och tillbe Antikrist.

Att tillbedjan av Antikrist sker just i staden Jerusalem är ingen tillfällighet, eftersom det var där Gud utförde sin försökningsgärning genom Kristus. Där kommer alltså Antikrist, en mänsklig inkarnation av djävulen, enligt Uppenbarelseboken fullborda sitt uppror. En andlig strid kommer att utspelas i Jerusalem. Gud vill låta människorna få del av hans budskap även då, eftersom Han vill frälsa och rädda människor. Detta sker genom att Gud låter två vittnen vara Hans sändebud i Jerusalem.

I Upp. 11:3 läser vi om hur Gud sänder dessa två vittnen: ”Och jag ska låta mina två vittnen profetera under ettusen tvåhundrasextio dagar, klädda i säcktyg.” Denna tid av dagar

motsvarar tre och ett halvt år. Man räknar med att den tid som Jesus var verksam från dopet i Jordan till döden på korset, också var så lång. Den tid som Antikrist verkligen visar sin sanna natur under vedermödan är just tre och ett halvt år. Han kan dessförinnan ha uppträtt som en fredsmäklare, och med stark utstrålning förlett människor till att låta honom utropa sig som världsledare.

Efter att de två vittnena har fullbordat sitt uppdrag kommer de att dödas: "Deras lik ska bli liggande på gatan i den stora stad som andligt talat kallas Sodom och Egypten och där även deras Herre blev korsfäst" (Upp. 11:8).

I denna vers ser vi alltså att det handlar om Jerusalem, den stad där "deras Herre blev korsfäst." Men då kommer staden att "andligt talat kallas Sodom och Egypten." Dessa beteckningar står för synd och förtryck och det är det som Antikrists närvaro orsakar, då han gör Jerusalem till sitt huvudsäte.

Den förvandling av Jerusalem, som kommer att äga rum då Antikrist väljer ut Jerusalem som sitt huvudsäte, är ett angrepp både mot Gud och mot den stad som Han har utvalt. Gud har talat om denna stad som: "Jerusalem, staden som jag utvalt åt mig för att där fästa mitt namn" (1 Kung. 11:36).

Då Antikrists tid har kommit väljer *han* ut staden för att *hans* namn ska fästas vid den. Där bli ett centrum för tillbedjan av Antikrist, och detta sker i den stad där människor i årtusenden har tillbett den levande och sanne Guden. Den stad som har kallats "den heliga staden" blir då så orenad av Antikrist att den, som profetian lyder, kommer att kallas "Sodom och Egypten".

Men vi ska komma ihåg att Antikrists tid är ytterst begrän-

sad, sedan ska Jesus krossa Antikrists rike och upprätta sitt eviga rike. Jesus ska krossa ondskan i grund och det uppror som djävulen har gjort genom sin inkarnation i Antikrist. Det är ingen tvekan om att det är Herren som kommer att avgå med slutsegern.

17

BRUD ELLER SKÖKA?

VI BEHÖVER HA BEREDSKAP inför sluttidens händelser, som beskrivs i Uppenbarelseboken, där vi får en uppfattning om av hur det kommer att se ut i denna tid av omvälvning. Vi kan säga att vi redan nu ser preludierna till den definitiva uppfyllelsen. Det finns händelser i världen som pekar i den riktning som bibeltexterna angett i profetiorna om vad som kommer att hända.

Vi har i denna bok endast stannat för vad som kommer att hända på det religiösa området. Vi har konstaterat att det profetiska ordet klart anger att det blir ett stort avfall i den sista tiden. Detta kan vi inte blunda för om vi ska tro på profetiorna.

Vi kan inte heller bara skjuta ifrån oss dessa texter och mena att det handlar om en avlägsen framtid och inte berör oss som lever nu; faktum är att det gör det i allra högsta grad. Dels därför att vi under senare år har kunnat se strömningar som lätt kan leda fram till den slutuppgörelse som är angiven i Guds ord. Slutfasen blir nämligen ett hastigt förlopp som kommer att pågå endast en kort tid. Bibelns ord om detta är att ”slutet kommer som en störtflod” (Dan. 9:26). En störtflod

är något som kommer hastigt och överraskande, vi behöver ha det perspektivet nu på förhand så vi inte står handfallna och överrumplade när det händer.

Att bara förlägga detta till en avlägsen framtid, som inte är aktuell för oss som lever nu, är en farlig och förrädisk inställning. Mycket tyder på att vi i den generation som lever nu kommer att stå inför uppfyllelsen av profetiorna som finns nedtecknade i Guds ord.

Som vi tidigare har påtalat, kan en dramatisk förändring äga rum i världen på endast någon eller några veckors tid. Under den tiden kan världen få se den ledare, som i Bibeln kallas för Antikrist, träda fram, kanske efter ett storkrig. Religionerna måste då göra en gemensam insats för att säkra freden. Politiskt ledarskap och religioner av olika slag går därför samman, i ett försök att skapa stabilitet och fred i världen. De senaste åren har vi sett hur påve Franciskus lagt ner mycket tid på att skapa kontakter med olika religioner, och på detta sätt bereds marken för en form av förbund mellan världsreligionerna. Det som tidigare ansetts vara omöjligt, blir då möjligt.

Detta sker inte minst om religionerna skulle kunna knytas samman kring ett fredsavtal där den yttersta garanten är Antikrist, som enligt profetiorna ska sluta en falsk fred i ändens tid. Vi är långt ifrån ensamma om att ha detta synsätt är, det har länge förkunnats i kristna sammanhang världen över.

Vi ska bara återge ytterligare ett citat som visar på detta och vi väljer det från *Studiebibeln*. Citatet visar att vi ingalunda är ensamma om att se detta med krig och en falsk fred som språngbräda för Antikrist. Så här skriver *Studiebibeln*:

”Hur framstår Antikrist? Antikrist kommer att framträda

som en politisk och militär ledare och som en religiös förförare. Det som kommer att känneteckna ändens tid, just innan olyckan bryter loss, kommer att vara känslan av falsk trygghet. 'Bäst de säger: 'Allt står väl till, och ingen fara är på färde', då kommer plötsligt fördärv över dem' (1 Tess. 5:3).

Förmodligen kommer det att bli Antikrist som med fagra och bedrägliga ord skapar denna period av fred och säkerhet. Världen kommer att ha ett desperat behov av fred, och välkomnar därför den ledare som kan skapa ordning i en hopplös global situation. Men i realiteten är denne nye världshärskare en militär despot som dyrkar 'fästenas gud' (Dan. 11:38). 'Antikrist kommer att vinna världsherravälde genom två olika medel – krig och fred. Detta låter som en självmotsägelse, men det är endast en paradox'" (R. G. Gromacki). Slut citat *Studiebibeln*.

Här används ordet "paradox" och det kan också användas då det gäller det område som vi berör i denna bok. Det handlar alltså om avfall och skökan, den urspårade kristenhet, som Uppenbarelseboken beskriver. Det är ett i många stycken sorgligt ämne, men mitt i detta finns också en paradox, en väckelse mitt i avfallet.

Samtidigt som det pågår ett stort avfall i världen, det största som förekommit, pågår också den största väckelse som någonsin har existerat och aldrig förut blir så många frälsta som i vår tid. Vi ser inte mycket av det i vårt land, eller i övriga Europa, och i de flesta andra länder i västvärlden är det likadant.

Men om vi lyfter blicken mot Asien, Afrika och Sydamerika, så kommer rapporter om att i dessa folkrika världsdelar, pågår det nu starka andliga skeenden, där skaror håller på att bärgas för himmeln. Det är alltså så att Jesus Kristi brud håller

på att göra sig redo för mötet med sin himmelske brudgum.

Samtidigt pågår ett stort avfall, där den andliga skökan gör sig redo för att välkomna Antikrist. Det handlar om två stora skaror, på väg i motsatta färdriktningar, och vi behöver pröva inför Gud vilken skara vi tillhör.

Jesus tar hand om sin brud och Antikrist kommer att ta hand om skökan, i ett parallellt skeende. Vi tror att vi som kristna kommer att evakueras från jorden, genom att Jesus kommer att ta hem sitt folk, såsom bibelordet säger: "När en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ska Herren själv komma ner från himlen, och de som har dött i Kristus ska uppstå först. Därefter ska vi som lever och är kvar ryckas upp bland skyar tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så ska vi alltid vara hos Herren" (1 Tess. 4:16-17).

Detta borttryckande från jorden kan också uttryckas som i den engelska översättningen King James: "be taken out of the way" (fritt översatt handlar det om att den som hindrar laglöshetens utbredande ska "tas bort"). I *Svenska Folkbibeln* uttrycks det så här: "Nu måste bara han som håller tillbaka röjas ur vägen" (2 Tess. 2:7).

Detta citat är hämtat från ett sammanhang, där det talas om hur Antikrist ska komma att träda fram. Det finns något som hindrar denne onskans representant att träda fram och det är Guds folk och den Helige Ande som bor i dem. Om Guds folk vore kvar på jorden skulle Antikrist direkt bli avslöjad som den bedragare han är. Det hindret kommer att röjas undan då de troende rycks bort från jorden för att möta sin brudgum, Jesus. Då bereds vägen för att Antikrist ska kunna samla skökan, som är brudens motsats.

När Antikrist framträder kommer det att bli förödande för alla som inte accepterar och tillber honom: "...låta döda alla dem som inte tillbad vilddjurets bild" (Upp. 13:15). Att Gud skulle tillåta att Antikrist får döda alla levande kristna, är något vi har svårt att tro.

Även den nu hemgångne pastorn David Wilkerson, hade en sådan uppfattning. Han ger uttryck för det i sin bok: *God's Plan to Protect His People in the Coming Depression*. Där skriver han bland annat följande: "Liksom den stora majoriteten av evangeliskt troende tror jag att en djävulsbesatt härskare kommer att uppstå när den tiden är inne. Men en framtida Antikrist är inget bekymmer för mig, och borde inte vara det för någon annan heller som tillhör Guds folk. Jag har inget som helst tvivel på att när ondskans människa kommer till makten, kommer varje övervinnande kristen redan vara hos Jesus. Bara den tanken att Kristus skulle tillåta en djävulsbesatt härskare att försöka förföra hans älskade brud till att tillbedja ett odjur, övergår min fattningsförmåga. Jag kan helt enkelt inte acceptera att vår Herre skulle tillåta djävulen att antasta hans sons egen brud precis före bröllopfesten. Det är omöjligt! Kristi brud kommer inte att bli våldtagen av djävulens Antikrist, i världens allra sista tid."

Wilkerson skriver vidare i samma kapitel: "Personligen tror jag att Gud kommer att evakuera sin brud innan han tömmer ut sina skålar av vrede på jorden. Ja, jag längtar ständigt efter Jesu ankomst." (Vår översättning från Wilkersons bok).

Inför de stundande stora händelserna, Jesu återkomst på himlens skyar och Antikrists framträdande på jorden, behöver vi alla rannsaka oss: Tillhör jag Kristi brud som får möta honom eller är jag med i skökans skara?

EFTERORD

DET HAR UNDER SENARE ÅR getts ut flera böcker som har belyst den Katolska kyrkan och dess läror. Dessa har uppenbarat att det är stora skillnader på vad denna kyrka lär och på vad protestantiska kyrkor tror och lär. Då man jämför Katolska kyrkans läror med Bibeln så finner man att det är mycket som går utanför det som är skrivet i bibelordet. Detta är uppenbart för dem som sätter sig in i dessa frågor.

Vi har bara velat återge vad som är fakta och hänvisat till flera kyrkohistoriska verk för att utifrån dessa se på Katolska kyrkans bakgrund och dess historia. Vi har också tagit med citat från Svenska kyrkans bekännelseskrifter och de tydliga och starka ord som där finns om katolska kyrkan och dess läror. Vi har dessutom citerat ur Katolska kyrkans egen katekes. Det går att i kyrkohistorien finna stora och kända gudsmän och andliga ledare som har hävdats att skökan i Uppenbarelseboken syftar på Katolska kyrkan. Med detta sagt ska det påminnas om att denna sköka sägs vara ”mor till alla skökor på jorden”. Detta anger att skökokristendom också finns i många andra kristna sammanhang.

Boken är skriven i kärlek till såväl katoliker som andra kristna. Självfallet ska vi bemöta individer som tillhör katolska

kyrkan med kärlek, även om vi i denna bok har gett uttryck för kritik mot den Katolska kyrkan i stort. Ingen skugga ska falla över alla de gudfruktiga män och kvinnor som har funnits och alltjämt finns i den Katolska kyrkan.

Denna bok är ett försök att se och förstå den bild, som i Uppenbarelsboken tecknas av situationen på det religiösa området, inte minst i dess 17:e och 18:e kapitel. Vi kan inte gå förbi de allvarliga budskap som finns i dessa kapitel och de kommer att få sin uppfyllelse, precis som allt annat som förutsägs i Bibelns sista bok. Vi behöver därför noggrant sätta oss in i det profetiska ordet och försöka förstå det.

Det känns smärtsamt att skriva om det andliga avfallet i bilden av den stora skökan, eftersom den bild som vi möter i det profetiska ordet är mycket tragisk. Men det bästa sättet att möta framtiden är ändå att inte bortse från de allvarliga budskapen och varningarna som Bibeln ger på detta område.